

NATALJA ŠČERBA

ČASODEJŮVIA

KRYCIE MENO

FRAGMENT

Časodejovia Krycie meno

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Časodejovia 4 – Krycie meno – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ČAS ODEJOVIA

KRYCIE MENO

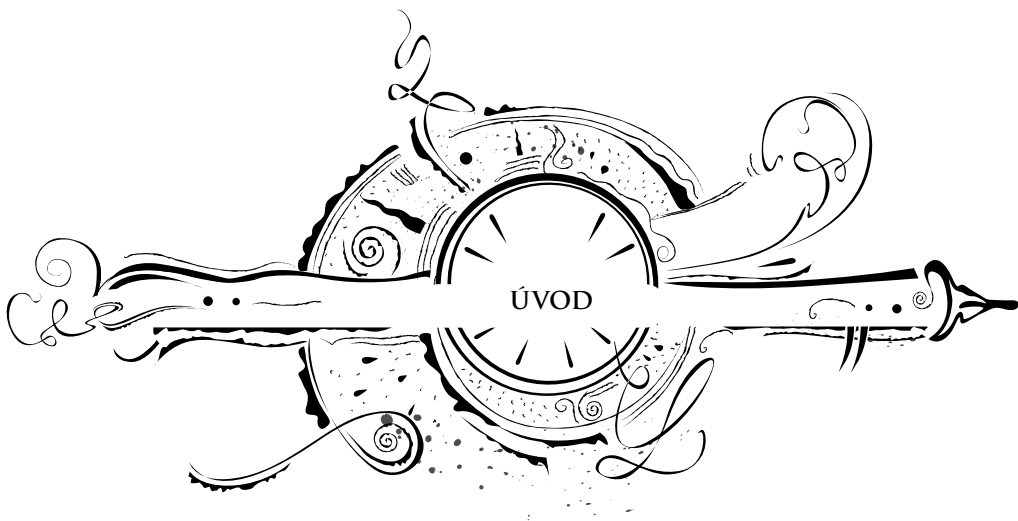
NATALJA ŠČERBA

F RAGMENT

OBSAH

	Úvod	5
1. kapitola	Čierny zámok	7
2. kapitola	Hodina v Zmijulane	21
3. kapitola	Eferové slovo	36
4. kapitola	Gilda veštcov	47
5. kapitola	Maar	57
6. kapitola	Zlatý mechanizmus	74
7. kapitola	Narodeniny Norta a Dejly	90
8. kapitola	Mirakul	104
9. kapitola	Stretnutie v Severnej veži	114
10. kapitola	Na radnici	129
11. kapitola	Hodina u Astariusu	141
12. kapitola	Rozoklaný zámok	152
13. kapitola	Komorník	175
14. kapitola	Výsluch	183
15. kapitola	V Čarodole	197
16. kapitola	Mliečna cesta	215
17. kapitola	Časový flér	228
18. kapitola	Temponaháňačka	238
19. kapitola	Na Malom dube	257
20. kapitola	Cesta do Zmijulanu	265
21. kapitola	Hracia skrinka	276
22. kapitola	Odplata	286
23. kapitola	Pred cestou	301
24. kapitola	Boj	311
25. kapitola	Búrka	326
26. kapitola	Na streche	338
27. kapitola	Kloker	352

Iočité schodisko sa vinie v úzkej špirále do závratnej výšky a mizne v modrosivých oblakoch. Vasilisa po ňom uteká nahor, berie schody po dva alebo po tri a cestou si z tváre utiera vlákna špinavých sivých pavučín lenivo sa pohojdávajúcich vo vzduchu. Beží tak dlho, až jej srdce divoko búcha, akoby jej chcelo vyskočiť z hrude.

Buch-buch, buch-buch...

K tlkotu srdca sa pridávajú vzdialené údery hodín, ktoré hlučne a netrpezlivo odbíjajú čas. Vasilisa má pocit, akoby to boli posledné okamihy jej života. V záchvate šialeného nevysvetliteľného strachu znovu a znovu prekonáva jednu otočku za druhou, až sa dostane na samý vrchol zámockého múra. Tu na streche je nepríjemne chladno – fúka ostrý vietor a k Hodinovej veži ženie husté biele mraky, takže odtiaľto vidno len jej úzky špic a vrch škridlovej strechy.

Pozrie sa dolu, mimovoľne rozpaží ruky a vkročí do priepasti. Pád je dlhý a pomalý, ale zakrátko sa jej bosé nohy dotknú tvrdej podlahy pokrytej hladkými matnými bielymi dlaždicami. Opäť sa rozhliadne, hoci presne vie, čo uvidí. Zrkadlá. Rad rovnakých zrkadiel v oválnych oceľových rámoch. Niekde za nimi sú dvere, ktoré vedú do čiernej komnaty...

Postupne sa dotýka všetkých zrkadiel, ale zakaždým nahmatá len pevný nepoddajný povrch. Zrakom sa vpája do odrazu vlastných vydesených očí, ale ide ďalej, kým nedoznie odbíjanie hodín na vzdialenej a odtiaľto neviditeľnej veži a nenastane úplné ticho. To ohlušujúce ticho, ktoré zatemňuje myseľ a vyvoláva nutkanie zo všetkých síl prekričať jeho strašný účinok.

V hĺbke zrkadiel sa objaví škvrna. Začne sa približovať a mení sa na tvár – strašidelnú, bez akýchkoľvek emócií, s lesklou tmavozlatou pokožkou.

V tomto okamihu sa Vasilisa zakaždým zobudí. Chvíľu leží bez pohnutia, doširoka otvorenými očami pátra po tmavej izbe a načúva zvukom doliehajúcim zvonka.

Niekde v zámku zaškrípali dvere a ozvalo sa tiché rinčanie mechanických kolies pomaly sa posúvajúcich po koľajach.

Vasilisa sa pokúsila upokojiť svoje búšiace srdce. Všetko je v poriadku, nič sa nedeje... Náramok ukazoval päť ráno. Zrejme nejaký sluha kloker, upratovač alebo niekto z kuchyne sa pustil do svojich povinností.

Započúvala sa. Presne tak, škripot kolies bol odrazu zreteľnejší.

Vasilisa si spomenula, aký silný dojem na ňu klokeri urobili hneď v prvý deň. Vtedy sa dozvedela aj kopu ďalších vecí...

Po udalostiach v Rozoklanom zámku Norton Ohnev odišiel nevedno kam a ponechal deti v opatere svojej priateľky Jeleny Mortinovej.

Vasilisy sa to našťastie netýkalo. Sťahovala sa na Čierny zámok, kde sa celý rok mala učiť časodejstvo u samotnej vládkyne fúrií. Netrvalo dlho a čierna kráľovná si po ňu osobne prišla v koči so záprahom malevalov a oznámila jej, že Zelenú izbu už dala premiestniť do svojho zámku aj s lunovtákom. Počas príprav na cestu Vasilisa tajne napísala listy všetkým svojim priateľom a poslala ich cez časolist. Nik, Diana a dokonca aj Zachara zo Zmijulanu hneď odpísali a zaželali jej veľa úspechov na novom mieste. Len Feš sa neozval... zrejme sa ešte vždy hneval pre tú nepríjemnú udalosť v Sieni žialiacich kameňov. Lenže pravda bola taká, že aj Vasilisu zlostilo, ako sa správal, a tak sa rozhodla, že mu viac nenapíše. Nech ho pokojne aj rozdrapí od zlosti.

Čierna kráľovná bola celou cestou mlčky pohrúžená do svojho časolistu – čiernej knihy ozdobenej trblietavými zlatými lístkami vavrínu. V koči vládlo prítmie a pohľad na nepriesvitný čierny závoj zakrývajúci tvár spolucestujúcej pôsobil na Vasilisu trochu

skľučujúcim dojomom. Pokúšala sa sústrediť na niečo iné, a tak premýšľala, aký život ju asi čaká v Čiernom zámku. Myšlienky sa jej však podchvíľou zatúlali k novoročnej polnoci, keď sa všetci kľučári vypravili do Rozoklaného zámku a Vasilise sa s pomocou priateľov podarilo vrátiť čas do Hodinovej veže.

Čierna kráľovná netrpezlivo prechádzala špicatým nechtom po hladkom povrchu strán a takmer nečujne si niečo šomrala – zrejme sa s niekým rozprávala. Vasilisa už vedela, že cez časolist sa dá komunikovať prostredníctvom myšlienok, dokonca aj bez časodejníckej strely. No aj to bola vec, ktorú sa ešte bude musieť naučiť.

Ovládli ju zmiešané pocity. Mimovoľne sa zadívala na tajomne sa mihotajúce ornamentey na časoliste a premýšľala, čo s ňou bude ďalej. Zabudne veľký duch Ostaly Astragor na modrú iskru, ktorú tak veľmi chcel získať? Prestane ju Jelena Mortinová nenávidieť a prenasledovať? A stretne sa ešte niekedy so svojou matkou, bielou kráľovnou? Vládkyňa víl jej síce zakázala akokoľvek sa s ňou kontaktovať, ale napriek tomu jej prostredníctvom Diany poradila, ako má správne vrátiť čas do Hodinovej veže. A nakoniec, čierna kráľovná... Čo je vlastne zač, čomu verí a o čo jej ide? Aký má vzťah k Vasilise? Vládkyňa fúrií jej už niekoľko ráz pomohla, ale predsa len...

Čierna kráľovná vycítila jej obavy.

„Chceš sa ma niečo spýtať, je tak?“

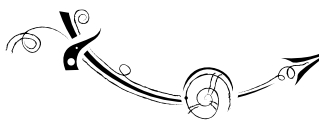
Vasilisa pomaly prikývla, lebo naozaj mala kopy otázok, no vtom si spomenula na niečo celkom iné.

„Vaše veličenstvo... Prečo vás pri našom poslednom stretnutí môj otec oslovil *matka*?“

Čierna kráľovná položila ruku na časolist a uprela na spolucestujúcu skúmavý pohľad.

„Zaujímavá otázka,“ poznamenala s nepatrnou iróniou. „Čo by si povedala?“

„Ak mám byť úprimná, najprv som si myslela, že je to z úcty k vám. Ale vy dvaja sa predsa nemáte veľmi v láske...“

Čierna kráľovná vystrúhala grimasu.

„Máš pravdu! Nie je jednoduché byť milý k niekomu, kto ťa zohavil v súboji... Ty o tom vlastne nič nevieš. Tvoj otec mi zanechal tento sympatický šrám cez celú tvár. Dokážeš si to predstaviť? Môj jediný syn! Vlastný syn!“

Vasilisa v úžase mlčala. Predtucha ju nesklamala. Preto sa čierna kráľovná tak zaujíma o jej osud. Preto jej toľko pomáha... Vládkyňa fúrií je jej babička! V tej chvíli ju osvietila ešte jedna dôležitá myšlienka.

„Ale veď... vy ste predsa víla. Takže aj môj otec...“ Vasilisa sa zarazila. Spomenula si, že Jelena Nortona vždy nazývala duchom.

„Všetci sme poloduchovia, zlatičko. Ja, tvoj otec aj tvoja ľahkomyselná matka, moja adoptívna dcéra. A aj ty, samozrejme.“

Vasilisa si rýchlo snažila spomenúť, čo všetko jej priatelia hovorili o poloduchoch. Že len poloduchov možno zmeniť na duchov alebo niečo v tom zmysle...

„Koľko toho vieš o svojom otcovi, moja milá?“ spýtala sa jej odrazu vládkyňa fúrií. „Ver mi, že Norton Ohnev je veľmi komplikovaný... človek. Prisahám na veľké hodiny, neuveriteľne sa podobá na svojho otca... A to nehovorím o jeho vychýrenom dedovi, mojom otcovi a tvojom pradedovi. Bohužiaľ, obaja padli vo vojne a s tým si ani časodejstvo neporadí.“

Čierna kráľovná sa odmlčala a náhle ráznym pohybom zaklapla svoj časolist.

„Poviem ti celú pravdu, Vasilisa Ohnevová,“ začala pokojným hlasom. „Tvoj otec je duch. A možno sa stane jedným z najvyšších. Na svojich výpravách do rozličných časov a paralel odoberá ľuďom životnú energiu a na ich úkor zväčšuje vlastnú silu. Prekvapuje ťa to? Od Astragora sa líši jedine tým, že to nerobí ta-

kým špinavým spôsobom. Ten si rozhodne nedáva rukavičky! Ale ani o tvojom otcovi sa nedá povedať, že je dobrý. Kto sa usiluje o absolútnu moc, musí za ňu zaplatiť tú najtrpkjšiu cenu. Môže sa stať, že jedného dňa stúpi vedľa... a neustojí to. Zájde až na samý okraj a urobí krok do priepasti. Rovnako ako kedysi Astragor, keď vnikal do cudzích časových koridorov a privlastňoval si cudzie duše... Norton nebude nadšený, že som ti to povedala, ale ja chcem, aby si vedela o všetkom. Budúcnosť, nech je akákoľvek, sa každou minútou blíži a ty musíš byť pripravená.“

Posledné slová kráľovnej zneli až zlovestne.

„Ako to, že otec je duch?“ užasla Vasilisa. „Veď sa môže premeniť na Eflaru! A to duchovia nedokážu...“

Čierny závoj sa pobavene zavlnil z jednej strany na druhú.

„Tvoj otec je zatiaľ človek. Neurobil posledný krok ako Astragor. Nestal sa absolútnym duchom. Tá hranica je však tenká a stenčuje sa doslova ako vrstva masla, ktoré dlho rozotieraš na krajci chleba... Vidím, že mi neveríš.“ Hlas čiernej kráľovnej sa nepatrne zmenil. „Nuž čo, máš na to právo...“

„To nie, verím vám. Jelena mi povedala to isté, keď sa ma chystala zabiť v časovej slučke.“

„Ach áno, v takých chvíľach ľudia narozprávajú kopu zaujímavých vecí...“ Čierny závoj sa zachvel tichým smiechom. „Mimochodom, rádím ti, aby si sa touto informáciou priveľmi nezaoberala. Jednoducho vedz, že tvoj otec je... hm... komplikovaný človek. A jeho počínanie, ani to najzvláštnejšie, ťa nemusí nijako zvlášť trápiť. Aj tak mu nemôžeš rozumieť... Keď budeš veľká, možno ho pochopíš.“

Vasilisa sa sama pre seba uškrnula. Čo tým chce čierna kráľovná povedať? Zrejme...

„Vy otca nemáte rada, však? A on to vie... Len nechápem, ako je možné, že mi dovolil u vás bývať. Učiť sa od vás a na všetko sa vás pýtať...“

Vládkyňa fúrií nadvihla okraj závoja a pozorne si dievča obzrela. V polotmavom koči jej jazvu nebolo dobre vidieť, ale pohľad jej čiernych očí naháňal strach.

„Len u mňa budeš v bezpečí. Vasilisa, Astragor ti nikdy neodpustí modrú iskru ani úspech s Hodinovou vežou. Si bystré dievča a určite si na to dávno prišla sama. Veľký duch vie o Eflarusovom zámku niečo, čo my nie, a nechce sa o to s nami podeliť. Záležalo mu na tom, aby sám vrátil čas do Rozoklaného zámku, ale akési dievča mu to prekazilo. Astragor priam zúri, Vasilisa, a to doslova. Preto bude lepšie, keď ťa nebude mať na očiach... Aspoň do ďalšej výpravy do Rozoklaného zámku. Dovtedy hádam vymyslíme, ako ťa ochrániť.“

Vasilisa si pod váhou vlastných obáv kľčovito vzdychla. Slová čiernej kráľovnej ju až priveľmi znepokojili.

„A kedy bude ďalšia výprava?“

„Až budete pripravení, samozrejme. Do Rozoklaného zámku sa vrátil čas, ale zatiaľ sa nevie, ako sa to prejaví. Niečo sa rozpadne, niečo obnoví, nejaká zmena v jeho múroch určite nastane. Treba sa mať na pozore. A vy sa budete musieť rozprávať s dušami vecí, možno vám niečo naznačia... Pozri, už sme tu!“

Vasilisa mala na jazyku ďalšiu otázku – tentoraz na duše vecí –, ale malevaly odrazu rázne zabočili, koč prudko strhlo na jednu stranu a vzápätí na druhú. Musela sa pevne chytiť držadla, aby nespadla. Po chvíli koč konečne zastal, dvere sa otvorili, čierna kráľovná sa oprela o niečiu ruku v rukavičke z mäkkej pozlátenej kože a ako prvá zoskočila na zem.

Vasilisa zvedavo vyzrela z koča a zmeravela. Prvý raz v živote uvidela klokeru. Vyzeral ako páža, mal ľahostajnú kovovú tvár bez známky emócií a neprirodzene meravý postoj. Na sebe mal krátky plášť, legíny a klobúk s perom. Všetky jeho diely a súčiastky sa leskli na slnku a v okruhu niekoľkých metrov hádzali

okolo seba žiarivé prasiatka. Keby sa kloker nepoklonil, Vasilisa by ho považovala za sochu z rýdzeho zlata.

Čierna kráľovná pozorne sledovala vnučku spod závoja.

„To je kloker,“ odvetila na jej nevyslovenú otázku. „Obyčajná mechanická bábka, ktorá je schopná plniť zložité úlohy.“

Chlapec kloker jej medzitým podal ruku, Vasilisa sa o ňu opatrne oprela a zoskočila zo schodíka na koči na dláždené nádvorie. Mala čo robiť, aby sa ovládla a poriadne mu ruku neohmatala – nebolo v nej nič kovové, naopak, vyzerala živá a ohybná ako ľudská.

Pri dverách ich vítali ďalší klokeri – muž s pokožkou, ktorá farbou pripomínala vyblednuté zlato, podobajúci sa na sochu starovekého boha, ibaže oblečený do staručkého odevu sluhu, a dievča so striebornou tvárou v elegantných modrých šatách a bielej šatke zakrývajúcej dva hrubé platinové vrkoče.

„To je môj správca Hans a komorná a kľučiarka Elza,“ predstavila ich čierna kráľovná. „Klokeri majú mená väčšinou podľa identifikačných kódov, ktoré majú vygravírované na chrbtoch, ale mne sa páči, keď majú ľudské mená. Zvykla som si na to.“

„A prečo u vás neslúžia obyčajní ľudia?“ zaujímalo Vasilisu.

„Pretože človek môže zradiť, ale kloker nie,“ vysvetlila ľahostajným tónom, akoby sa rozprávali o niečom úplne samozrejmom.

„Ale je to stroj, nie?“ Vasilisa mala nevysvetliteľné nutkanie polemizovať. „Môže sa rozbiť, poškodiť...“

Čierna kráľovná si pohrdavo odfrkla.

„To máš tak... Aj niektorí ľudia sú poškodení, dokonca od narodenia,“ zašomrala. „Napríklad taká Jelena... Musíš uznať, že ona je exemplárny príklad!“

Vasilisa sa na súhlas s posledným tvrdením veselo zasmiala.

„Kloker môže slúžiť veľmi dlho,“ pokračovala čierna kráľovná celkom iným, prísny tónom. „A ľudia... ľudia umierajú. Bohu-

žiaľ, najčastejšie tí najvernejší a najoddanejší... Žijem na tomto mieste už dlho, Vasilisa. Preto som zažila veľa sklamaní.“

Vasilisa si odrazu uvedomila, že vôbec netuší, koľko má vlastne čierna kráľovná rokov. Päťdesiat? Sto? Dvesto? Alebo žeby viac? Ktovie, ako dlho v skutočnosti žijú víly a fúrie. No hanbila sa jej spýtať na vek.

Kráčali po chodbe s vysokým klenutým stropom a radom tmavohnedých drevených dverí, ktoré vyzerali ako tabuľky čokolády. Skoro pri každých stál kloker, väčšinou to boli muži so zlatou alebo striebornou pokožkou. Niektorí sa leskli, iní vyzerali starí, poznačení časom. Vasilisu to zaujalo, a tak sa spýtala na dôvod.

„Najstarší kloker v mojom zámku je Hans. Má už dvestopäť rokov. Vieš si to predstaviť? Preto je jeho koža mdlá a na mnohých miestach poškodená, ošúchaná a poškriabaná. Na klokerov ako on sa nesmie zbytočne siahnuť a opravovať ich, pokiaľ to nie je nevyhnutné. Každá ich súčiastka totiž v sebe uchováva čas, preto je lepšie nevymieňať ich za nové.“

Zahli do bočnej chodby a div sa nezrazili so zástupom zvláštnych mechanických bytostí, ktoré pripomínali čudesné stolové hodiny na nožičkách. Na ciferníkoch mali asi dve desiatky hodinových ručičiek najrozličnejších dĺžok a každá nožička pozostávala z niekoľkých kĺbov a bola zakončená kolieskom.

„To sú kloky, obyčajné stroje na domáce práce. Nemajú taký zložitý mechanizmus ako klokeri a slúžia na jednoduché úlohy. Jazdia po celom zámku a plnia najrozličnejšie príkazy – prevádzajú drobné veci, umývajú podlahu, strážia niektoré miestnosti. Vidíš, ako sa presúvajú?“

Kloky sa naozaj pohybovali po špeciálnych koľajničkách, ktoré vyzerali ako železničná trať. Koľaje viedli všetkými smermi, pokračovali aj po schodoch, stenách a dokonca po stropnej klenbe na chodbách.

Ako šli ďalej, Vasilisa sa okolo seba veľmi pozorne rozhliadala a nachádzala stále nové a nové koľaje dômyselne ukryté na najrozličnejších miestach interiéru. Veľmi ju zaujalo napríklad dlhé pravouhlé panneau rozprestierajúce sa cez celú galériu, zletované z rozličných železných súčiastok, trubiek, hodinárskych koliesok a ciferníkov. Medzi nimi sa na svojich rýchlych nožičkách na kolieskach presúvali rozmanito nakonfigurované kloky.

Nehľadiac na technické a do značnej miery aj futuristické vybavenie Čierneho zámku sa jeho izby zo všetkého najväčšmi podobali stredovekej pevnosti: kamenné múry, dymiace pochodne v železných držiakoch, všade truhlice so zámkami a železné lavice s naranžovanými mäkkými vankúšmi. Klokeri, ktorí vyzerali ako starodávne sochy rytierov, ešte umocňovali celkový dojem. Pri stretnutí s paňou domu sa všetci klaňali, pričom vydávali kovové rinčanie a cvakanie – v ich telách sa zrejme o seba trelí tisíce maličkých ozubených koliesok. Vasilisa najprv na každé privítanie odpovedala miernym úklonom, ale zakrátko ju z toho bolel celý krk. Ukázalo sa totiž, že klokerov je v zámku neuveriteľné množstvo.

„Ako sa dokážu pohybovať?“ nezdržala sa, keď videla, ako ďalšia strieborná dievčina vystrúhala elegantný pukerlík. „Sú to časodejnícke mechanizmy?“

„Áno, no nielen to,“ horlivo odvetila vládkyňa fúrií. „Vnútri každého klokeru je hodinový mechanizmus, ktorý sa ňaťahuje kľúčom so špeciálnym číselným kódom. Ale ani to ešte nie je všetko. V továrni klokeri dostanú trochu časodejníckej energie, preto môžu chodiť, pohybovať sa a rozprávať ako živí.“

„Lenže nie sú živí, však?“

„Isteže nie. Sú to bábky, z ktorých nikdy nebudú ľudia. Nemajú dušu, len slabú duchovnú podstatu presne stanovenú časom – koniec koncov, ako všetky ostatné veci. Nič viac. O duši vecí sa kadečo podozvedáš od Astariusa na hodinách pre kľučiarov. Je to jeho obľúbená téma.“

„A kedy bude ďalšia hodina?“ spýtala sa Vasilisa a zovrelo jej srdce.

„Dúfam, že nie tak skoro,“ uškrnula sa čierna kráľovná. „Niekedy ťa zoberiem do Zlamechu, aby si videla, ako sa klokeri vyrábajú... Nejako sme sa zarozprávali a ani sme si nevšimli nášho pošťára.“

Ukázalo sa, že už hodnú chvíľu ich prenasleduje páža so zvitkom v natiahnutej ruke a trpezlivo vyčkáva, kým si ho všimnú. Vládkyňa fúrí od neho zvitok prevzala, strhla z neho pečať a rýchlo ho prebehla očami.

„Už zase!“ prehodila. „Prepáč, Vasilisa, budem ťa musieť opustiť. Je to naliehavé. Na hraniciach s vílami došlo k nejakým nepokojom. Dúfam, že to do večera vybavím a budeme sa môcť spolu navečerať v Kozubovej sieni. Nájdeš ju na prízemí. A ešte niečo... Môžeš sa pohybovať po celom zámku, kúpať sa v rybníku, prechádzať sa v parku. No za plot ťa nepustia. Iste sama chápeš, že je to pre tvoju bezpečnosť. Chcem, aby si si zapamätala jedno jediné pravidlo: nikdy sa nekúp v jazere ani nohy si v ňom nemáčaj. Žijú tam rusalky, vodné žienky, vodníci a dravé ryby. Ale to nie je to najnebezpečnejšie. Dôležité je, že cez Čierne jazero vedú zvláštne časové priechody, ktoré niekedy používam. Preto tam nesmieš ísť. Rozhodne nie bezo mňa. Rozumieš?“

Vasilisa prikývla.

Čierna kráľovná sa vzdialila a Vasilisu odprevadil kloker.

Zelená izba prenesená z Černovodu sa nachádzala v jednej z najvyšších veží zámku. Bol v nej rovnaký kozub, posteľ so svetlozelenou prikrývkou, nulté zrkadlo aj šatníková skriňa. Len strieborný tanier s poklopom, z ktorého bola prvý raz taká ohromená, tu chýbal. Tu jeho časodejstvo asi nefungovalo.

Vasilisa sa presvedčila, že Snežienka pokojne spí v košíku v blízkosti sálajúceho ohňa a uvelebila sa na okennom parapete s kolenami pritiahnutými k brade.

Za oknom sa rozprestierala nádherná horská krajina. Okolo viditeľnej časti zámku sa trblietala hladina jazera a v diaľke sa vinul skalnatý horský chrbát, ktorý vyzeral ako telo spiaceho draka.

Prešla hodina a po Vasilise sa nikto nezháňal. Zrejme jej dopriali čas, aby sa zabývala. Rozhodla sa vyletieť do parku rovno z okna. Nechcela sa na schodoch stretnúť s klokermi.

Zámocký park bol rozdelený na množstvo štvorcových trávnikov s radmi okrasných kríkov ozdobne zastrihávaných do tvaru šachových figúrok. Pomedzi ne viedli cestičky zo sivých kosoštvorcových dlaždíc rozličnej veľkosti. Zo škár miestami vyrastala jasnozelená tráva, čo veľkolepému vzhľadu kráľovského parku dávalo punc opustenosti, a robilo ho tak ešte útulnejším. Pri kovanom plote sa vypínali stromy s drobnými bielymi a ružovými kvetmi. Na pozadí vzdialených zasnežených kopcov vyzerali zvlášť čarovne. Vasilisa už neraz žasla nad časodejstvom víl. Všade vládol krutý treskúci mráz, a tu, v kráľovskom parku, sa všetko zelenalo a kvitlo. Práce v záhrade boli v plnom prúde. Klokeri zastrihávali kríky, pľeli záhony, zametali cestičky a čistili malé jazierka a fontány.

Vasilisa sa rozhodla ísť k stromom a dúfala, že v odľahlej časti parku bude azda väčší pokoj. Okrem toho si chcela nájsť tajný kútik, kde by mohla každé ráno cvičiť gymnastiku. Len čo však vkročila do hustej tienistej aleje, do cesty jej vošla hrozivo vyzerajúca dievčina. Na sebe mala tričko a sukňu po kolenná, takže oblečenie zreteľne odhaľovalo jej vypracované svaly na rukách aj nohách. Vyzerala ako športovkyňa – zápasníčka alebo veslárka.

Prezrela si Vasilisu od hlavy po päty, a keď bola s výsledkom očividne spokojná, zahundrala:

„Konečne budem mať v tomto dome nejakú vrstovníčku! Všetci ma volajú Búrka. Ty si kto?“

Hlas mala mäkký, ľubozvučný a akosi neladil s jej ráznym bojovným vzhľadom. Vasilisa sa neponáhľala s odpoveďou a pozorne študovala jej širokú tvár s hrubými črtami a so širokým zvrasteným obočím, ako aj nedetsky tvrdý pohľad nevýrazných svetlosivých očí. Hoci Búrka vyzerala ako chalan, zapletala si čierne havranie vlasy do krátkeho hrubého vrkoča.

„Vasilisa Ohnevová.“

„Aha, ctihodný hosť našej vládkyne,“ chápavo prikývlo dievča. „Tak to budeš študovať spolu s nami. To je dobre, aspoň bude veselšie. Len škoda, že práve všetci odišli preč.“

Búrka sa usmiala a razom stratila predstieranú surovosť. Vasilisa sa uvoľnila, potešilo ju, že bude mať v Čiernom zámku kamarátka.

„A prečo ťa volajú Búrka?“ zaujímalo ju.

„Rada sa bijem,“ odkašľalo si dievča. „Lenže už pomaly nemám s kým, všetci sa ma boja, dokonca aj Maar. V skutočnosti sa volám Veronica, ale aká som ja kvetinka?“ Búrka demonštratívne pokrčila širokými plecami. „Okrem toho viem ovládať počasie.“

„Čože?“ začudovala sa Vasilisa. „Ako to?“

„Dokážem privolať búrku, kedykoľvek sa mi zachce. Preto mi prischlo to meno – Búrka... Každý má na niečo talent, nie? Aj ty nejaký musíš mať, keď si tu...“ Dievča prižmúrilo oči, ale na nič sa nepýtalo. „Naučila som sa to už ako malá, keď som ešte bývala u nás v dedine. Celé dni sme s kamarátmi pásli kravy, pretekali sa na koňoch, v noci krmili lunovtáky...“ povzdychla si. Podľa všetkého to bolo pre ňu šťastné obdobie. „Mala som kopu voľného času, nie ako teraz. Najskôr som sa naučila privolať vietor. Jednoducho som si spomenula na deň a hodinu, keď začínalo veterné počasie. Predstav si, že je horúco, všetci umierajú od horúčavy. A odrazu zafúka studený zimný alebo jesenný vietor... Potom som sa naučila vrátiť čas dažďa, no a na-

koniec búrku. Keď to moja teta zistila, hrozne ma zbila.“ Búrka sa striasla. „Deti to každému vytárali, reči sa rozniesli a všetci sa mi začali vyhýbať. Chcela som utiecť z domu, ale odrazu sa u nás objavila čierna kráľovná a odviezla ma sem, do časodejníckeho sveta.“

„A kde si bývala predtým?“

„Na Ostale ako ty.“

„Počkaj, to znamená, že si sa sama naučila časodejstvo?“

„Kráľovná povedala, že to mám vrodené,“ bezstarostne mávla rukou Búrka. „Mám najvyšší stupeň časodejníckeho daru. No ak mám byť úprimná, so strelou mi to veľmi nejde. Len s počasím sa mi darí. Efery nie sú nič pre mňa. Kráľovná tvrdí, že by som sa mala venovať viac učeniu než okrídlenému boju... Počuj, a ty máš krídla? Ukáž!“ požiadala odrazu naliehavo.

Vasilisa vyvolala krídla.

„Pekné,“ pochválila ich Búrka. „Ale moje sú väčšie.“ Za chrbtom sa jej objavil modrý opar, z ktorého sa vynorili dve tmavomodré krídla lemované strieborným vzorom. „Vieš sa s nimi biť?“

„Trošku,“ vyhýbavo odvetila Vasilisa. Mimovoľne si spomenula na svoj súboj s Jelenou v časovej slučke, ale hneď sa pokúsila zahnať nepríjemnú spomienku.

„Neboj sa, naučím ťa to,“ uistila ju Búrka. „Dokážeš toto?“

Dievčina vyskočila a otočila sa okolo vlastnej osi. Ozval sa hvizd ako od seknutia oceľovou čepeľou.

Vasilisa po nej trik bez námahy zopakovala, akurát ten hvizd bol oveľa slabší. No Búrka bola s jej výkonom spokojná.

„Máš potenciál,“ presvedčivo skonštatovala. „Odo dneška budeme trénovať spolu.“

Vasilisa natešene prikývla. Šport jej chýbal a naučiť sa biť jej neuškodí.

„Poznáš sa s Rimmou?“ pokračovala nová kamarátka.

Vasilisa sa zamyslela. To meno už určite počula. „Kto to je?“

„Rimma chodí do astrogradskej časodejníckej školy, ale jazdí sem skoro každý víkend.“

„Stretla som sa s ňou!“ spomenula si Vasilisa. „Už sme sa zoznámili. Bola s ňou ešte Czia... myslím, že tak sa volala.“

„Tak to už poznáš skoro všetkých od nás,“ usmiala sa Búrka. „Rimma s Cziou bývajú a študujú v Astrograde, ale cez víkendy sú tu.“ Zamyslene si Vasilisu premerala pohľadom a pokračovala: „Naša Czia dokáže vidieť do budúcnosti. Na jeden krátky krôčik a hrozne rýchlo sa pritom premiestňuje. Predstav si to, odrazu je fuč a o chvíľu sa opäť objaví. Spočiatku nás tým svojím prorokovaním parádne rozčuľovala!“ Búrka sa pohoršene zamračila. „Vie toho veľa o budúcnosti, ale väčšinou mlčí, pretože nerada predpovedá. A to je dobre, pretože ani zďaleka sa všetko nevyplní. Raz presne uprostred vyučovania zmeravela, celkom ako socha. Potom sa rozplakala a povedala nám, že čiernej kráľovnej presne o tridsať sekúnd zabehne a zadusí sa. Naša vládkyňa práve pila čaj. Všetci stratili hlavu a nikto nevedel, čo má robiť. Čierna kráľovná odložila šálku, trpezlivo počkala presne päť minút, potom zavolala Cziu do svojich komnát a o niečom s ňou dlho hovorila. Asi jej zakázala veštiť. Odvtedy Czia radšej drží jazyk za zubami.“

„Ani sa nečudujem!“ uľavila si Vasilisa. Nechcela by mať taký dar. Rozhodne je lepšie, keď človek nepozná svoju budúcnosť. Veď keď vie, že sa má stať niečo zlé, negatívne sa naladí a tým skôr sa to potom stane! Je lepšie žiť v relatívnej nevedomosti a snažiť sa uvažovať pozitívne. Napríklad, že Fešovi nič nehrozí. Len čo na to pomyslela, spomenula si na Astragora a striaslo ju.

„A Rimma má strašne desivý dar...“ pokračovala Búrka, lebo znepokojený výraz na tvári svojej spoločníčky považovala za znamenie absolútnej koncentrácie. „Dokáže komunikovať s dušami.“ Rozhliadla sa okolo seba a pošepky dodala: „S dušami ľudí, ktorí dávno zomreli, nielen so začasovanými. A do-

konca aj s dušami tých, čo sa ešte nenarodili... Dokážeš si to predstaviť?“

Vasilise prešiel mráz po chrbte. Tak preto má taký vážny pohľad... Hneď si spomenula, ako sa pred istým časom rozprávala so Šajmom, zblúdencom v čase. Rimma by sa teda mohla rozprávať s Fešovými rodičmi... A možno dokonca zistiť, ako zomreli. Feš by sa aspoň prestal hnevať na Ohnevovcov. Vasilisa bola z nejakého dôvodu presvedčená, že otec nemá so smrťou jeho rodičov nič spoločné.

„Ale nech ti ani nenapadne sa jej na niečo pýtať,“ prezieravo ju upozornila Búrka. „Máme to zakázané. No Rimma aj tak nič nepovie. Čierna kráľovná ju učí, ako má so svojím darom zaobchádzať... Pretože ten dar je ako prekliatie.“

Vasilisa prikývla.

„Kedysi som sa rozprávala s chlapcom zblúdeným v čase,“ zdôverila sa Búrke. „A naozaj to bol nepríjemný, až desivý pocit.“

„To myslíš vážne?!“ Dievčina od vzrušenia dokonca vyskočila. „Porozprávaš mi o tom? Alebo počkaj, najprv mi ukáž svoju izbu,“ prerušila samu seba. „A potom sa pozrieš, kde bývam ja.“

Chytila Vasilisu za ruku a ťahala ju za sebou naspäť do zámku.

Vysoko nad zámkom sa ozvalo volanie jastraba. Zachara ospalým pohľadom sledovala jeho let z cimburia a na plné ústa rozkošnícky zívla. Celú noc s Rokom lietali na nových mladučkých lunovtákoch Velisarovi a Bleskoleskovi z rovnakej znášky, z ktorej získala vajce pre Vasilisu. Rada by si chvíľu pospala, ale práve jej do časolistu prišla správa od strýka so žiadosťou, aby sa dostavila na vyučovaciu hodinu pre starších žiakov. Čo by to tak mohlo znamenať? Vyskočila na nohy a začala sa prechádzať po celej streche sem a tam, robila dlhé kroky a z času na čas od rozrušenia poskočila.

Do vyučovania zostávala presne hodina. Ak sa okamžite niečím nezamestná, možno od rozčúlenia vybuchne. Čo keby zašla za Fešom? Nevideli sa už niekoľko dní. Hneď sa však zamračila: bratranec sa v poslednom čase správa príšerne, rozčúľuje sa pre každú drobnosť a je ešte prchkejší než kedysi. Kdeže, radšej navštívi Jeana-Jacqua a posedí si uňho v teplej kuchyni. A dá si niečo dobré.

Najlepší zámocký kuchár práve pripravoval svoj obľúbený koláč. Cesto pod jeho veľkými pracovitými rukami doslova tancovalo: rýchlo ho rozvalkal valčekom na placku, šikovne natrel ovocnou plnkou, zakryl druhým plátom cesta a obratne spojil okraje.

Keď si všimol Zacharu, na tvári sa mu rozlial široký úsmev. „Nazdar, drobéc! Počkáj, len dorobím koláč a chneď ti uvarím čaj.“

Jean-Jacques mal smiešny cudzí prízvuk, ale úzkostlivo sa snažil vyslovovať všetky slová správne. Aj pri svojej úctyhodnej výške a pôsobivých proporciách obratne lavíroval medzi obrovskými kuchynskými kredencmi, rúrami a skrinkami na riad, pričom vedel robiť niekoľko vecí súčasne. Presne ako teraz, keď jednou rukou vložil plech s koláčom do rúry a druhou už z kanvice nalieval do šálky voňavý čaj.

„Jean-Jacques, koľko ráz som ťa požiadala, aby si ma tak nevolal!“ zo zvyku ho pokarhala Zachara a uvelebila sa na nizučkej stoličke.

„Ja ťa poznám od takého vekú...“ Kuchár nepatrne zdvihol dlaň nad úroveň stola. „Pre mňa ty budeš vždy drobéc.“

Zatiaľ čo jednou rukou čosi šľahal v miske, druhou obratne vyhodil do vzduchu dve kocky cukru a tie s veselým žblnknutím tíško pristáli v šálke čaju. Nato sa na stole objavil tanierik s čokoládovými sušienkami, kanvička s mliekom a za hrst farebných kocôčok kandizovaného ovocia v miske.

„Mám ešte hodinu čas, kým sa mi začne vyučovanie, tak som si povedala, že ťa skočím pozrieť.“

„Veľmi správne,“ pochválil ju Jean-Jacques a posunul dobroty bližšie k nej. Zachara si odhryzla veľký kus sušienky, zapila ho čajom a potom prešla po kuchárovi pomalým pátravým pohľadom.

„Povedz, Jean-Jacques... Vždy som sa ťa chcela opýtať... ako dlho už pracuješ v Zmijulane? Nikdy si mi to nepovedal.“

Kuchár úkosom pozrel na malú kamarátku, ale ďalej sa venoval svojej robote.

„Vieš, drobéc, ja tu som už dlhó... Asi dvadsať rokov.“

„A kde je tvoja rodina? Deti?“ Zachara sa rozhodla, že tentoraz mu nedá pokoj, kým sa nedozvie pravdu. Aj tak mala do

začiatku vyučovania ešte dosť času. „Prečo si ich nevezal so sebou?“

„Ja nemochól, drobéc. Zostali domá... V mojom časé. Taká bola dochodá.“

„Aká dohoda?“

Jean-Jacques si nahlas vzdychol, odložil váľok a prisadol si na stoličku k Zachare. Sťažka si vzdychol, stisol pery a šibol okom po dverách.

„Ja podpísal zmluvú s panom Astragoróm. Tridsať rokov službý výmenou za... takú laskavosť.“

Zavládlo tiesnivé ticho. Zachara si nahlas odchlipla zo šálky, aby prerušila trápnu pauzu. Horúca tekutina sa jej rozliala po tele, páľila ju, ale príjemne zahrievala.

„Povedz mi všetko, Jean-Jacques,“ šeptom poprosila. „Musím to vedieť, je to pre mňa veľmi dôležité,“ dodala ešte tichšie, ako by sama pre seba. „Musím vedieť, o čo si požiadal...“

Kuchár si opäť vzdychol. Zavřchal, vstal a prešiel k dubovému baru. Otvoril dvere na jednej skrinke a vytiahol malú striebornú ploskačku. Pomaly odskrutkoval vrchnák, priložil hrdlo k ústam a dlhými pomalými dúškami sa napil.

Zachara so zatajeným dychom trpezlivo vyčkávala. Ešte nikdy nevidela, že by Jean-Jacques pil z ploskačky.

„Kedysi dávno sa staló niečo strašné...“ začal rozprávať a opäť si prisadol. „Pracoval som akó šéfkuchár vo veľmi bochatóm domé. Moje umenie si vážili. A jednechó krasnechó dňa som chlúpuo náchodou o všetkó prišiel... Bola tó provokaciá!“ skríkol odrazu. „Vychnali má pre skazené jedlo... Môj pán, vysokopostavený človék, sa skoro otravil... Pán mi pomochól,“ zašepkal takmer nečujne. „Všetko sa zmeniló. Pán všetko zmenil. On dokazé ovládať čas.“

„No ako si našiel Astragora?“

„On sám ma našiel. Sám mi ponukól, že zmení môj osud, vráti minulosť... Vymenou za tridsať rokov vernej služby. Kto by si

to pomyslel.“ Kuchár sa trpkou usmial. „V prvej chvíli mi napadlo, že je to blázon!“

Jean-Jacques zmlkol. Za dvierkami v peci slabo praskal oheň, na stene tikali hodiny – obyčajné kukučky so závažím v tvare šišíek.

„Ty si predsa slúžil u nejakého kráľa, nie?“ ako prvá prerušila ticho Zachara. „Začula som to, keď sa o tom rozprávali sluhovia. Vraveli, že za tvoj čin dal kráľ vyvraždiť celú tvoju rodinu a teba odsúdil na smrť obesením. Astragor ti vraj pomohol, zabránil tomu, keď vymenil jednu pravdepodobnosť za inú. No musel si za to zaplatiť vysokú cenu...“

„Každý z nás Astagorovi niečo dlhuje,“ pokrútil hlavou kuchár. „Každý s ním podpísal nejakú zmluvu.“

„A nechcel si odísť?“ vrúčne sa spýtala Zachara. „Utiecť, roztrhať tú zmluvu? Vrátiť sa k svojej rodine?“

Stolička opäť žalostne zaškrípala, kuchár sa sťažka zdvihol a ponáľahoval si stuhnutý chrbát.

„Ja sa na nič nesťažujem, mladá dáma.“ Jeho oči, tmavé ako oči chrobáka, sa zmenili na sotva viditeľné štrbinky. „Som so všetkým spokojný. A ty už musíš ísť na chodinu... Inak ťa potre-
stá.“

Dlhá úzka chodba sa ťahala ďalej a ďalej donekonečna. Zachara sa plnou rýchlosťou rútila po kamennej dlažbe Južnej steny, aby neprišla neskoro na vyučovanie. Kiežby to stihla! Inak s ňou Astragor určite nebude mať zľutovanie. Raz sa jej stalo, že lietala na Hviezdičke a zabudla na čas. Prišla o desať minút neskôr a dostala výprask pred všetkými spolužiakmi. Bolo to také ponižujúce! A bolelo to...

Našťastie dubové dvere do miestnosti, kde zvyčajne mávali hodinu, boli ešte zatvorené. Pri stene stála skupinka asi desiatich študentov, meravých v úctivom bojazlivom očakávaní. V chod-

be bolo prítmie, osvetľovali ju len slabé plamienky tenkých voskových sviec, ale Zachara na svoje prekvapenie spoznala Roka, ktorému kapucňa tmavofialového pláštá zakrývala takmer celú tvár. Vedľa neho stál ako vždy povýšenecký Vojt, rozvážny Ret a večne zlomyseľný Felix. Zdalo sa, že na nasledujúcej hodine budú skoro všetci starší žiaci. Kúsok ďalej na nízkej lavičke sedel zamračený Feš s rukami prekríženými cez prsia. Zachara sa usmiala. Bratranec sa celkom zvlčil, v jednom kuse sa mračí. O chvíľu bude na nerozoznanie od Roka. Lenže aké bolo jej prekvapenie, keď začula nepríjemne známy arogantný hlas zlatého kľučára:

„Čo tu robíš, Zachara Dragocijová? Dnes je hodina len pre starších žiakov.“

„Tak čo tu chceš ty?“ spýtala sa Zachara s neskrývaným opovrhnutím. Letmo pozrela na Feša, akoby uňho hľadala oporu, ale bratranec uhol očami a ešte väčšmi sa zamračil.

Zato dopredu vystúpil Vojt. „Pán Lachtič bol prijatý do kruhu starších žiakov. A ty si, Zachara, len pozvaná na jednu hodinu. Považuj to za veľkú česť, nič podobné sa ešte nikdy nestalo... A správaj sa, ako sa patrí.“

Zachara sa zaškerila a demonštratívne pokrčila plecami. Vojt bol vždy namyslený suchár. Mark vyčaroval víťazný úsmev. Našťastie si nevšimol škodoradostný úšľabok, ktorý mu za chrbtom s prízmúrenými očami venoval Vojt. Zachara ani nechcela vedieť, aká tajná myšlienka vyvolala tento úsmev.

Zazvonil zvonček a dvere sa otvorili dokorán. Všetci študenti vošli jeden za druhým do sály. Feš so Zacharou vstúpili ako poslední.

Vnútri nebol skoro nijaký nábytok, len pri stene stálo na kovaných nožičkách zrkadlo v ľudskej veľkosti. Úzke vitrážové okná sa striedali s tmavým obkladom na stenách. Zo stropu viseli kaskády sviec na železných obručiach a vo vzdiale-

nom rohu v kozube horel oheň – jediný jasný bod na tomto mieste.

Astragor stál uprostred sály s rukami za chrbtom. Jeho vystretá neduživá postava obopnutá čiernym oblekom vyzerala ako nejaká zvláštna palica s ľudskou hlavou.

Zachara už dlho nevidela svojho učiteľa, preto si ho zvedavo obzerala. Zdalo sa jej, že duchova tvár bola ešte žltšia a suchšia, tmavé očné jamky ešte bezodnejšie a prísne vrásky okolo kútikov úst ešte ostrejšie.

Odzrazu jej hlavou prebleskla nepríjemná myšlienka, že je nacaše, aby veľký duch Ostaly zmenil svoje telo. Musí to byť už niekoľko stoviek rokov...

Žiaci sa medzitým postavili pred svojho učiteľa do polkruhu.

Astragor prešiel zo vzpriamenej pózy do mierneho predklonu a povedal:

„Dnes máme nezvyčajného hosťa. Rok, ukáž nám ho.“

Astragorov syn okamžite splnil príkaz, luskol prstami a vzápätí sa objavil strieborný opar, z ktorého sa vynorila čierna silueta človeka s rukami zviazanými za chrbtom. Zajatec bol strhaný a podľa všetkého hladný a chorý. S akýmsi ľahostajným záujmom si prezeral tváre prítomných, jeho oči prechádzali z jednej tváre na druhú.

„Tento človek sa chcel vkradnúť do nášho zámku,“ pokojným hlasom oznámil Rok. „Nechce nám povedať, aký mal na to dôvod. Čo navrhujete?“

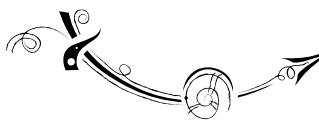
„Časodejnický elixír?“ ako prvý sa ozval Ret.

„Efer bolesti,“ napadlo Markovi.

„Ísť do minulosti a všetko zistiť,“ pridala svoju verziu Felix.

Rokovi trhalo kútikmi úst. Uprel pohľad na Astragora, ale ten len mierne sklonil hlavu.

„Je to silný hodinár,“ ozrejmil Rok. „Vypil esenciu, ktorá blokuje účinok časodejnického elixíru. Ani jeho pamäť nie je prí-

stupná. Je silný a dalo by sa povedať aj odolný – vydržal dve hodiny trýznivého mučenia.“

Návrhy sa hrnuli jeden za druhým:

„Vymazať mu pamäť!“

„Nájsť jeho príbuzných a všetkých začasovať, ak sa neprizná!“

„Biť ho, kým nebude prosieť o zľutovanie...“

„Zastaviť mu čas!“

„Zostarnúť ho až na smrť!“

Zachara zamyslene zvrážila čelo. Kdeže, ona nepovie nič. Vojt mal pravdu, nepatrí medzi starších žiakov a prišla len na jednu hodinu. Pochopila však, že silný hodinár sa bojí len jedného...

„Premiestniť ho do inej paralely, tam možno začne hovoriť,“ nahlas povedal Feš. „Zmeniť jeho osud.“

Zachara sa usmiala. Predsa len sú si s bratrancom dosť podobní. Pozrela sa na zajatca: ľahostajnosť na jeho tvári vystriedalo nepatrné znepokojenie. Prižmúrenými očami si premeriaval Feša.

„Pristúp bližšie, synovec.“

Chlapec vystúpil dopredu.

„Páči sa mi tvoj návrh,“ zakrákal Astragor. „Čo mu vyberieš?“

„Môžeme mu povedzme navrhnúť, aby sa stal rusalkou v Čiernom blate. Neexistuje nič horšie, než stráviť celý život v smradľavej vode a premýšľať o tom, že si od narodenia zlá a tupá poloryba...“ Feš sa zatváril zamyslene. „Stačí len odvinúť jeho život do nultého bodu a potom začať s čistým listom.“

„Na to nemáš žalúdok, červík!“ zeval zajatec. „Ani dosť energie!“

„Uvidíme.“ Feš nevzrušene vytasil časodejnícku strelu. „Môžem začať, pán učiteľ?“

Astragor mlčal, očividne sa s odpoveďou neponáhľal. Všetci prítomní situáciu pozorne sledovali. Zajatec prevrtával Feša

pohľadom, ale chlapec vyzeral absolútne pokojný a vyrovnaný. Zachara sa nervózne hrýzla do pery: bratranec určite blafuje. Alebo nie? Možno sa mu podarí odvinúť čas, ale prehodiť dušu človeka do iného časového koridoru a navyše do inej paralely? Niečo také určite nedokáže!

„Dobre,“ rozvážnym hlasom sa konečne ozval Astragor. „Ukáž nám, čo si sa naučil.“

Feš seba vedome zdvihol časodejnícku strelu.

„Prestaň!“ Fešova chladnokrvnosť očividne zatriasla sebaistotou *hosta*. „To nebude potrebné... poviem vám všetko.“

Jeho chudá tvár zarastená strniskom sa skrútila v zlostnej grimase.

„Aj tak mi je jasné, že nezostanem nažive,“ dodal zatrpknuto s pohľadom upreným na Feša. „Všetci dobre vedia, že tvoj učiteľ má vo zvyku kraďnúť ľudské duše... Ale ty sa nemáš čoho obávať.“ Zaškľabil sa. „Tvoj je duše sa zmocnil už dávno.“

Zachare sa na zlomok sekundy zdalo, že Feš spanikári. Veď zajatec ani nevedel, ako presne cielil! No jeho tvár zostala kamenná.

Astragor sotva viditeľne kývol, Rok ako na povel opäť luskol prstami a zajatec zmizol.

V skupine študentov to zašumelo, akoby sa prebrali z akejsi strpnutosti. Žiaci si medzi sebou potichu šepkali a niekto si dokonca uľahčene vydýchol.

„Výborne, synovec...“ Astragorov hlas znel spokojne. „Vedel si, že zatiaľ nedokážeš pracovať s paralelami, ale podporil si môj zámer. Nestratil si hlavu. To je chvályhodné... Máš pevnú ruku. Čo povieš na ďalšiu skúšku?“ Astragor prešiel pohľadom po študentoch. „Veď akýkoľvek zradca sa môže ocitnúť na mieste zajatca – aj ktokoľvek z nás. Bude tvoja ruka pevná, keď budeš musieť vypočúvať... Marka? Tvojho druha z rádu?“

Feš sa proti svojej vôli zlovestne usmial. Zachara si odkašľala:

keby sa ukázalo, že zlatý kľučiar je zradca, jej ruka by sa ani nezachvela.

Astragorove ústa sa skrivilili v letmom úsmeve.

„Je ľahké postaviť sa dávnym nepriateľom. Alebo tomu, koho nemáme radi. V takých prípadoch bývame často tvrdí a rozhodujeme sa rýchlo a ľahko. No niekedy musím ísť proti svojim najbližším... Zachara, predstúp!“

Dievčaťu sa zovrela srdce v neblahej predtuche.

„Povedzme, že nás zradila tvoja sesternica,“ priduseným hlasom povedal Rok, len čo sa Zachara postavila tvárou k Fešovi. „Prešla na stranu nepriateľa, ale chytili sme ju a priviedli naspäť do zámku. Odmietla hovoriť. Musíš zasiahnuť.“

Zachara mala na krátky okamih dojem, že Feš stratí hlavu a cúvne. Videla sotva badateľné príznaky – napnutý krk, vystúpené líčne kosti, zuby zahryznuté do spodnej pery a hrôzu v očiach... maličké plamienky až na dne zreničiek, kdesi pod iskrivou vrstvou ľadovomodrej dúhovky.

Neváhaj, Feš, v duchu sa modlila Zachara. Neodpustí ti slabosť...

V tej istej chvíli v nej všetko zamrelo od hrôzy. Ktovie, kam až to dnes – v snahe dať svojmu najlepšiemu žiakovi lekcii – nechá Astragor zájsť.

Prešlo niekoľko sekúnd, ale zdalo sa to ako hodina.

Feš sa z celej sily zahnal a vyslal časodejnícku špirálu. „Bolesť!“

Zachara nedokázala potlačiť ston, keď v ľavom pleci pocítila pálčivú bolesť. Bratrancov bojový efer bol zrejme pod vplyvom emócií a stresu zvlášť silný: bolesť sa rozliezala ďalej, až jej prudko tepala v hrudi, čo už nevydržala, objala sa rukami okolo ramien a zatackala sa. Na čelo jej vyrazili veľké kropaje potu a zatmelo sa jej pred očami od nesmiernej snahy vydržať.

Hlavne nesmiem spadnúť, len nespadnúť... opakovala si tupo pre seba. Najhoršie však bolo pozeráť sa na víťazný úsmev zlatého kľučiaru, ktorý si celú situáciu vychutnával.

„Blížia sa ťažké časy,“ nepríjemne ostrým hlasom povedal Astragor. „Vy všetci musíte byť pripravení postaviť sa nielen svojim nepriateľom, ale aj priateľom, pokiaľ sa rozhodnú prejsť na druhú stranu. Keď narazíte na zradcu, vaša ruka sa nesmie zatriať, aj keby to bola vaša vlastná sesternica.“

Zachara sa medzitým stihla spamätať z nečakaného úderu a odrazu si uvedomila, že celé to predstavenie bolo veľké skryté varovanie pre všetkých, ale najmä pre Feša. A možno aj pre ňu, pretože len oni dvaja majú priateľov za múrmi Zmijulanu.

Po Astragorových slovách vystúpil Rok.

„Všetci okrem kľučiarov môžu ísť. A ty, Zachara Dragocijová, tiež zostaň.“

Keď sa všetci študenti za vzrušeného hovoru o uplynulej vyučovacej hodine vzdialili dubovými dverami na chodbu, Astragor vyzval zvyšných žiakov prstom, aby podišli bližšie.

„Všetci ste pozvaní do Černovodu na narodeninovú oslavu Ohnevovcov – rubínového kľučiaru a jeho sestry. Čo na to hovoríte, Dragocijovci?“

„Veľký duch...“ Feš pristúpil k Astragorovi ako prvý. „Dovoľ, aby som sa na tej oslave nezúčastnil. Zanedlho nás čaká cesta do Rozoklaného zámku a ja by som sa na to chcel čo najlepšie pripraviť. Nie som si istý číselným symbolom svojho kľúča.“

Mark okamžite zareagoval – uštipačne zomkol pery na znamenie najvyššieho pohrdania.

„Cením si tvoju túžbu po vedomostiach, drahý synovec,“ prísne sa usmial Astragor. „Lenže... nezabudol si na moju maličkú úlohu?“

Feš sklonil hlavu. „Nezabudol, učiteľ.“

„Som rád, že máš dobrú pamäť. Napriek tomu považujem za potrebné znovu ti pripomenúť, že musíte s ostatnými kľučiarimi tráviť čo najviac času. Vedieť, o čom sa rozprávajú, o čom premýšľajú, čo plánujú. No hlavne – všetko mi hlásiť!“

A nezabudnite, čo som vám dvom vravel o priateľoch. O sile a slabosti.“

Astragor pozrel na chlapca dlhým pátravým pohľadom a potom mávol rukou: „Môžete ísť.“

Feš so Zacharou vyšli ako prví, Marka Rok zastavil pri dverách, podišiel tesne k nemu a polohlasom mu niečo hovoril. Zlatý kľučiar sa tváril veľmi zamyslene – očividne ho to zaujalo.

Zachara zamierila na strechu, kde si chcela všetko, čo sa stalo, pokojne premyslieť. Feš ju však rýchlo dohonal a chytil ju za pažu.

„Prepáč,“ vyslovil takmer nečujne. „Keby som to nebol urobil, bol by nás potrestal oboch.“

„Ja viem,“ prikývla s vážnou tvárou. „Preto chcem, aby si bol opatrný. Ktovie, čo od teba bude chcieť nabudúce... Rozumieš?“

„Tomu ver, že rozumiem.“

„Vieš...“ Zachara sa rozhliadla. Rok bol zabratý do rozhovoru s Markom, takže ich určite nemohli počuť. A ostatní študenti stáli obďaleč a očividne čakali na Roka, kým dohovorí a povie im, čo majú robiť. „Máš pravdu v tom, že by sme sa mali viac strániť našich priateľov,“ rýchlo zašepkala. „Nesmieme sa s nimi baviť, keď bude nablízku niekto z... našich.“

Feš mimovoľne zaškúlil smerom k Rokovi s Markom a zaškeril sa. „Hm... Ako sa vôbec majú?“ spýtavo zdvihol jedno obočie.

Zachara len ťažko potlačila smiech.

„Niekto mi práve poslal list,“ povedala s významným dôrazom. „Je tam dokonca aj niečo o tebe.“

Vytiahla z vrecka na šatách na štyri časti zložený lístok a hneď ho aj schovala v dlani. „Viem, že ťa to zaujíma. Na, vezmi si ho.“ Natiahla ruku, z ktorej provokatívne vytŕčal kúsok papiera.

Feš zaváhal. Uprel na lístok dlhý pohľad a pohlol rukou, akoby si ho chcel vziať.

„Pozrime sa!“ nahlas zvolal Mark. „Náš strieborný kľučiar dostal list! Ktože ti asi píše?“

„To je môj list!“ rozohnila sa Zachara a schovala papierik za chrbát.

Feš sa prudko otočil a zakryl sesternicu vlastným telom, pripravený na akýkoľvek úskok od svojho dávneho nepriateľa.

Zachara bohužiaľ nevidela, že sa k nej nečujne prikradol Felix, len čo začul Markovo zvolanie. Ten mizerný chalan jej list vytrhol z ruky a odbehol s ním.

„Vráť mi to!!!“ skríkla a vrhla sa naňho.

No to jej už Mark zastal cestu a v ruke sa mu zablysko ostrie časodejníckej strely.

„Nechceš predsa, aby som ti odvinul čas poriadny kus naspäť, však nie?“ výsmešne zašepkal. „Nepočula si, čo nám práve povedal veľký Astragor? Môžem využiť príležitosť a potrestať zradcu, ktorý dostáva poštu nevedno od koho.“

„Ten zradca mám byť ja?“ rozhorčila sa Zachara rovnako potichu, aby ju ostatní nepočuli. „To ty si tu nikto, votrelec!“

„To sa uvidí,“ precedil cez zuby zlatý kľučiar. „Mohol by som si spomenúť, čo sa stalo chudákovi Nortovi, a vyvieš niečo podobné tebe. Tak sa upokoj, dievčatko.“

„Dotkni sa jej, ty hlupák, a sám budeš ľutovať svoj čas!“

Fešova strela mala na muške Markovo čelo.

„Okamžite schovajte tie strely,“ zamiešal sa medzi nich Rok, ale hovoril rovnako potichu ako oni. „Tu nemáte čo bojovať.“

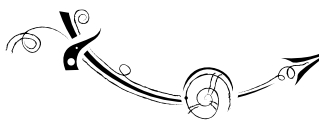
„To je list od Vasilisy Ohnevovej!“ vykrikol Felix, ktorý zatiaľ prebehol očami prvé riadky. „Píše, ako sa jej darí u čiernej kráľovnej... A pýta sa, ako sa má náš Feš a prečo jej neodpovedal, cha-cha-cha...“

Všetci sa zasmiali a Feša zalial slabý rumenec.

„Čo s tým mám do činenia? Je to Zacharin list!“

Feš uprel na sesternicu zlostný pohľad, ale tá si už dávno uvedomila svoju chybu a zareagovala ľútosťou grimasou. Bol taký sklúčený, že ho chcela trochu rozveseliť, ale ukázala slabosť...

a doplatila na to. Nemala sa s tým ponáhľať, mala mu ten list dať až neskôr, bez svedkov.

Felix medzitým začal nahlas čítať.

„Ahoj, Zachara,“ spustil piskľavým hlasom a všetci sa pobavené zasmiali. Najhlasnejšie sa, samozrejme, prejavil Mark. „Neverila by si, ako je tu super...“

Zachara sa naňho vrhla, ale odrazu ju zastavila Rokova železná ruka.

„Len nech číta,“ prikázal tlmeným hlasom. „Všetkých nás zaujíma, ako trávi svoje dni čierna kľučiarica.“

Mark sa zaškeril, očividne si Zacharine rozpaky užíval. Vedľa Roka stál sám Astragor s rukami zloženými za chrbtom.

„Čítaj ďalej!“ prikázal Felixovi.

„Na zámku nie sú skoro nijakí ľudia, všetku prácu vykonávajú klokeri...“ pokračoval už normálnym zdvorilým tónom. „Viem, že sú to mechanické bábky, ale vyzerajú celkom ako ľudia, preto z nich ide hrôza... Čierna kráľovná rozpráva kopu pozoruhodných vecí a navyše ma učí všelijaké efery... Zoznámila som sa so zaujímavými dievčatami, každé má nejaký zvláštny dar. Najviac sa kamarátim s Búrkou, vie sa parádne biť. Keby si videla, čo všetko vo vzduchu dokáže, žiadny chlapec sa jej nevyrovná, taká je ohybná a silná... Zanedlho pôjdem do Gildy veštcov, je to niekde ďaleko v horách. Čierna kráľovná vraví, že je to veľmi dôležité... Naša Snežienka tak vyrástla, že ju ani nespoznáš. Lietam na nej každý deň... Veľmi sa mi za tebou cnie! Dúfam, že sa čoskoro uvidíme. A ako sa má Feš? Písala som mu, ale neodpovedal. Ešte vždy sa hnevá? Keď budeš môcť, povedz mu, že som o jeho rodičoch nič nevedela, dobre? Teším sa na stretnutie, Vasilisa... To je všetko.“

Na Zacharu bol žalostný pohľad: celá zbledla a pery sa jej triasli. V tej chvíli Felixa z celej duše nenávidela! Ten však len zlomyseľne prižmúril oči. Zachara síce bola blízka Astragorova príbuzná – jeho vlastná neter –, ale jej postavenie medzi žiakmi

bolo skoro najnižšie. Prešla pohľadom po tvárach ostatných študentov: všetci vyzerali znepokojení, zrejme sa báli, aby ich učiteľ za ten nešťastný list nepokarhal. No jedna vec ju zdrvila najviac – v žiadnom z tých uprených pohľadov nevidela ani kvapku súcitu.

To sú mi teda naši... pomyslela si trpkó. A tá myšlienka jej odrazu vrátila stratenú istotu. Už dávno ich prestala považovať za svoju rodinu, *druhov* z rádu. Všetkých okrem Feša, samozrejme.

„Takže sa chystajú navštíviť veštica,“ zamyslene sa ozval Astragor. „Zaujímavé... Ktovie, čo majú za lubom. Žeby sa čierna kráľovná rozhodla hrať veľkú hru? Chystá sa zmeniť budúcnosť... Ako sa ti podarilo získať ten list?“ opýtal sa znenazdajky a pohľad upieral na Zacharu. „Ak sa nemýlim, neodovzdala si ho Rokovi na kontrolu. Je to tak?“

Dievčina vtiahla hlavu medzi plecía a až potom pokrútila hlavou. „Mám letúna... Lietajúci list...“

„Nevrav!“ začudoval sa Astragor. „A ako funguje?“

Zachara ešte väčšmi zbledla.

„Lieta z jedného osobného zákutia do druhého,“ zašepkala tak, že ju ledva bolo počuť.

„To je pozoruhodné... Budeme musieť skontrolovať vaše izby. Možno nájdeme ďalšie zaujímavé veci. Rok, vezmi si to na starosť.“

Rok sa okamžite poklonil.

„Akoby sa stalo, učiteľ.“

„Tak tu je najslabšie miesto v Zmijulane.“ Astragor obrátil svoje bezodné čierne oči k Zachare. „Lenže my z toho dokážeme urobiť zvláštnu výhodu.“

Astragor prešiel očami na Feša, ktorý razom sklonil hlavu, potom sa rozplynul vo vzduchu a zanechal svojich žiakov v obrovských rozpakoch.

„Blahoželám, tak ste sa dohrali,“ prísne sa ozval Rok. „Vráťte sa do svojich izieb a čakajte na môj príchod.“

Len čo dopovedal, všetci študenti sa okamžite rozpáchli – zrejme sa ponáhľali poschovávať vlastné tajomstvá.

„Prečo si s ňou píšeš?“ sykol Feš, keď so Zacharou zahli za roh. „Keby si radšej napísala Nikovi! Takto nás všetkých ohroziť...“

Dievčina si ho premerala našťvaným pohľadom.

„Nemal si sa tak dlho rozhodovať!“ odsekla. „Keby si si ten list vzal hneď, nikto by nič nezistil.“

„Mohla si mi to len povedať... Aj tak som to nepotreboval vedieť!“ rozčúlil sa ešte väčšmi. „Prečo som ti len dal toho letúna! Mohlo mi napadnúť, načo ho potrebuješ... Ak sa dozvedia, že som ti ho urobil ja...“

„Nikto sa nič nedozvie,“ nevlúdne povedala Zachara. „Ak sa ma na to budú pýtať, poviem, že som ho kúpila v Astrograde.“

Feš na to nereagoval. Ešte raz zmrazil sesternicu nahnevaným pohľadom, rýchlym krokom vyrazil vpred a o chvíľu zmizol za ďalším rohom.

Dni plynuli jeden za druhým. Vasilisa si postupne zvykala v novom domove. Každý deň vstávala zavčas ráno, ešte pred šiestou, aby stihla východ slnka. Za každého počasia lietala okolo zámku. Snežienka vyrástla dosť na to, aby mohla lietať spolu s Vasilisou, a zanedlho začala voziť svoju majiteľku na chrbte. Čoskoro im šlo spoločné lietanie tak dobre, že mohla dokonca skúšať rozličné triky, ako urobiť Snežienke za letu na chrbte lastovičku. Bolo to ľahké, pretože perie lunovtáka k sebe priťahovalo jej chodidlá ako magnet – musela len udržať rovnováhu. Nevýhodou bolo iba to, že cez deň Snežienka najradšej spala vo svojom hniezde, ktoré Vasilisa vybuodovala špeciálne pre ňu na streche jednej veže. Zato od súmraku by lietala najradšej až do rána, najmä za splnu.

O deviatej, po skromných raňajkách v Kozubovej sieni, sa im s Búrkou začínalo vyučovanie: matematika, dejiny časodejstva, eferopis, chronológia a dokonca hodinárska mechanika. Čierna kráľovná bola ustavične na cestách, a tak hodiny väčšinou viedla Mendejra, víla temných myšlienok, ktorá bola na Vasilisinom zasvätení medzi časodejov. Spočiatku sa jej trochu bála, ale čoskoro pochopila, že k jej zlomyseľnej povahe patrí vcelku dobré srdce.

„Potrestám vás!“ často opakovala Mendejra. „Budete v zámku umývať podlahy namiesto klokov!“ Alebo: „Pošlem vás spať bez večere! Zamknem vás v pivnici! Dolámem vám krídla!“

No čo si Vasilisa pamätala, ešte nikdy žiadnu svoju hrozbu nespĺnila.

Mendejra však bola veľmi prísna, a keď niektorá žiačka zaostávala, nútila ju opakovať to dovedty, kým sa jej nezačalo dariť.

Učenie šlo Vasilise hladko, s radosťou plnila všetky úlohy a neúnavne trénovala rozličné časodejnícke zaklínadlá. Páčili sa jej efery premiestnenia – cestovanie po vlastných spomienkach a najmä časové prechody cez zrkadlá.

Na víkendy prichádzali Rimma s Cziou a v zámku bolo hneď veselšie. Vasilisa sa so všetkými skamarátila, ale, samozrejme, často jej bolo smutno za starými priateľmi – Dianou, Zacharou, Nikom, Danilom a neznesiteľným Fešom... Dokonca aj za malou Nikol.

Niekedy unikla do svojho zákutia a zakaždým si povedala – občas zlostne, inokedy smutne –, že si musí zmeniť spomienku premiestnenia. Napriek tomu sa do údolia s vodopádom opakovane uchýľovala – čakala na list od Zachary, ktorý už dlho nechodil.

Búrka ju však nikdy nenechala dlho smútiť. Nové kamarátky spoločne preskúmali celé okolie zámku a dokonca aj zakázaný les, ktorý sa začínal na okraji hôr. Búrka často spomínala nejakého Maara, svojho najlepšieho priateľa v Čiernom zámku. Vraj pozná všetky tajné chodníčky, ale odišiel so svojim dedkom mechanikom na dlhú pracovnú cestu. Búrka navyše učila Vasilisu biť sa pomocou krídel: prudko vzlietnuť, vyhnúť sa útoku a rozdávať prudké rany. Alebo bleskovo zmiznúť a hneď sa objaviť na inom mieste.

Rimma často Vasilise rozprávala historiky z astrogradskej školy. Napríklad, že Jelena zaviedla na dievčenských uniformách

povinné brošne so znakom školy, ktoré boli dosť drahé. A pre svoju elitnú triedu zorganizovala týždennú exkurziu po celej Eflare, hoci tam mali ísť najlepši žiaci z celej školy. Nakoniec sa však nijaká súťaž nekonala.

Mark a Mariška majú nových fanúšikov, ktorí sú im všade v pätách. Nort s Dejlou sú ich najlepši kamaráti, takže sú z nich nafúkanci s nosmi dohora. Bronzový kľučiar Jaris sa drží bokom, s nikým sa nebaví, ale niekoľko ráz ho videli v Markovej spoločnosti. A čo bolo najdôležitejšie, Astarius zatiaľ nijakú hodinu pre kľučiarov nezvolal, preto sa Vasilisa nemusí obávať, že by na ňu zabudli. Ich prvá výprava k zámockým múrom predsa len vyžaduje dôkladnú prípravu.

Vasilise sa často snívalo, ako chodí po Rozoklanom zámku, behá po jeho schodoch, hľadá do zrkadiel na stenách... A nevedno prečo v jednom z nich zakaždým uvidí Astragora. Aj napriek tejto opakujúcej sa nočnej more sa Vasilisa pristihla, že ju neuveriteľne láka vrátiť sa do časodejníckeho zámku a opäť na vlastné oči uvidieť Hodinovú vežu...

Nad ostrou skalnou hranou horského hrebeňa vykukol okraj oslepujúceho červeného slnka. Jeho lúče za chvíľu zaliali celé údolie mäkkým sivoružovým svetlom, ktoré pohltilo posledné vankúše hmly nad ospalým jazerom.

Z toho kopca bolo vidieť celý zámok aj s kvitnúcim zeleným parkom. Tenké špice veží sa týčili nad hlavnou budovou a zdalo sa, akoby si ten obrovský čierny ježko prišiel na chvíľu oddýchnuť k miske trblietavej vody.

Vasilisa si vsunula prsty do úst a prudko zahvzdala. V tej chvíli sa vysoko vo vzduchu mihol Snežienkin tieň: lunovták jej raz zakrúžil nad hlavou a ladne pristál pred svojou paňou. Dievčina vtáčika nežne pohladkala po snehobielom perí na boku, potom mu s ľahkosťou vyskočila na chrbát a pevne ho objala.

Najskôr chvíľu lietali nad stromami, aby sa trochu rozcvičili. Potom Vasilisa začala vtáčika učiť nový trik: letela kúsok pred ním a robila rozličné pohyby. Rozpažila ruky ako krídla lietadla a robila prudké otočky najprv doprava, potom doľava a z času na čas sa otočila okolo svojej osi a padala do vývrtky. Snežienka s absolútnou presnosťou opakovala každý jej pohyb. Jej schopnosti napodobňovať ju si Vasilisa všimla už dávno, preto sa ich pokúšala rozvíjať. Len tak, pre zábavu. Dnes sa učili salto, jediný prvok, ktorý sa lunovtákoví veľmi nedaril. Snažil sa chudák pretočiť cez hlavu, pričom smiešne nadvihoval nohy, ale aj tak sa zakaždým prevalil na bok. Potom musel rýchlo mávať krídlami, aby udržal rovnováhu. Keď sa to konečne Snežienke začalo trochu dariť, hodiny na najvyššej veži odbili deviatu.

Vasilisa si uvedomila, že príde neskoro na vyučovanie, a tak letela strmhlav do parku, kde sa mala konať prvá hodina s Mendejrou. Rimma, Czia aj Búrka už sedeli na tráve s časolistmi rozloženými na kolenách. Všetky dievčatá, dokonca aj Búrka, mali dnes na sebe jednoduché čierne šaty – zvyčajnú uniformu v Čiernom zámku. Vasilisa sa v duchu zaradovala, že sa obliekla rovnako. Dnes totiž vílu temných myšlienok sprevádzala sama čierna kráľovná, ktorá prísne dozerala na dodržiavanie študentského poriadku. Zato Mendejra im zvyčajne dovolila chodiť, v čom chceli.

„Tak takto ty v mojej neprítomnosti študuješ, Vasilisa.“ Ľahký závoj sa nesúhlasne zavlnil z jednej strany na druhú. „Mendejra ťa pritom vychvaľovala, ako sa ti darí. Zdá sa, že preháňala.“

Čierny závoj sa otočil k víle temných myšlienok.

„Dievča je trochu uzavreté a tvrdohlavé,“ rýchlo potvrdila Mendejra, „ale vo všeobecnosti sú jeho výsledky pomerne slušné, napríklad v ovládaní strely. Okrem toho Vasilisa vie veľmi rýchlo počítať, poľahky rieši rovnice a jej časodejnícke efery sú čoraz istejšie.“

„To je síce chvályhodné,“ príkro odvetila čierna kráľovná, „ale neospravedlňuje to jej neskorý príchod.“

Vasilisa zvesila hlavu. „Prepáčte mi, vaše veličenstvo... Trochu som trénovala so Snežienkou a neuvedomila som si, ako čas letí.“

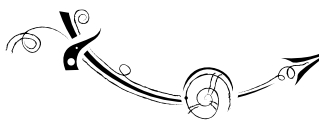
„Ako sa má tvoj lunovták?“ so záujmom sa spýtala vládkyňa fúrií. „Už si na ňom skúšala lietať v noci?“

Vasilisa pokrútila hlavou. „Zatiaľ nie.“

„Určite to vyskúšaj, tieto vtáky totiž čerpajú silu z mesačného svitu. Ale nevzďaľuj sa pri tých výletoch od zámku a jeho okolia, nelet ďalej, než k lesu pod horami. Dala som slovo Nortonovi Ohnevovi, že budem chrániť život jeho dcéry ako svoj vlastný. Mimochodom, čoskoro budeš mať príležitosť zalietat si na svojom lunovtákoví aj v noci,“ dodala tajomným šepotom. „Dnes o desiatej buď pripravená. Jeden z mojich osobných klokerov ťa príde vyzdvihnúť... Nuž čo,“ dokončila už hlasnejšie, „želám vám príjemné vyučovanie.“

Čierna kráľovná sa vzdialila a začalo sa vyučovanie. Mendejra najprv všetky dievčatá požiadala, aby schovali svoje časolisty.

„Dnes nemáme na programe žiadne suchárske čísla ani príklady.“ Víla prešla po všetkých žiačkach nadšeným pohľadom. „Začnete sa učiť bojové efery. Naučíte sa... biť slovom. Myslím, že vám nemusím zdôrazňovať, aké je to v dnešnej dobe užitočné. V osnovách astrogradskej školy na takýto predmet nenarazíte. Lenže vy ovládajte tajné umenia a celý život sa budete musieť mať na pozore pred každým, kto by chcel zneužiť vaše dary na nekalé ciele. Musíte sa vedieť nielen brániť, ale aj útočiť, keď to bude potrebné, napríklad v prípade smrteľného nebezpečenstva. Tebe, Vasilisa, radím, aby si počúvala zvlášť pozorne. Som si istá, že v Rozoklanom zámku to nebudeš mať jednoduché... O jeho prieskum má záujem veľa silných časodejov – a každý má na to iný dôvod. Keď pôjde do tuhého, nikto neochráni

malých kľučiarov tak, ako oni sami. Preto sa pre prípad nutnosti musíte vedieť brániť.“ Mendejra zdvihla prst, aby zdôraznila význam svojich slov. „No... nejako som sa dala uniesť. Rimma, ty budeš bojovať s Búrkou. A ty, Czia, s Vasilisou. Nezabudnite tasiť strely!“

Len čo sa dievčatá postavili proti sebe, Mendejra pokračovala: „Základom akéhokoľvek bojového eferu je slovo. Musí byť krátke, výstižné, maximálne presné, úderné a emotívne. Keď budete chcieť spôsobiť svojmu protivníkovi bolesť, šok alebo ho udrieť, zvolené slovo musí byť výrazom podstaty vašich pocitov. Vložte doň všetky svoje emócie... Skúste to! Rimma, aké slovo ti napadá?“

Dievčina sa zamyslela. „Bolesť. Strach... Krv? Šok... Šepot.“

Mendejra každé slovo odkývala, ale pri poslednom spýtavo zdvihla jedno obočie.

„Šepot, drahá moja?“ Víla so záujmom prižmúrila oči. „Prečo si zvolila práve toto slovo?“

„Vy predsa viete, že... ho niekedy počujem,“ zajachtala Rimma. „Je to hádam ten najhorší pocit – počuť posmrtný šepot... zblúdených v čase.“

„Mohlo by to byť celkom zaujímavé,“ povedala nakoniec víla. „Zapamätaj si to slovo... V boji na blízko to nebude tvoja najlepšia zbraň, ale mohla by si ju skvelo využiť v budúcnosti ako úžasné zaklínadlo. Keď doň vložíš všetky svoje pocity, ktoré prežíváš vo chvíli, keď počuješ ten záhrobný šepot, môžeš dosiahnuť prekvapujúci výsledok. Pomocou takýchto eferov ľudia kedysi dobývali celé mestá, drahá moja. Len si predstav, že povieš len *šepot* a vložíš doň stony stoviek zblúdených duší, šepot ich nevydarených životov, nenaplnených túžob... A to slovo sa doslova ako plyn rozlezie do všetkých chodieb nepriateľských domov, naplní ľudské srdcia obrovským strachom... Áno, pri správnom prístupe sa s ním môžu podariť silné čary.“

Všetky dievčatá počúvali vílu so zatajeným dychom. Vasilisa si hneď predstavovala, aké to musí byť: sedieť v obklúčenom zámku, počuť hlasy a stenanie mŕtvych... zblúdcov v čase... Zachvela sa od hrôzy a s úzkosťou sa pozrela na Rimmu. Aj tá podľahla slovám víly temných myšlienok a hľadela na ňu ako začarovaná. Vasilisa si uvedomila, že Rimma zrejme najlepšie zo všetkých chápe, o čom ich učiteľka hovorí.

„Niekedy sa tomu budeme spolu venovať na individuálnych hodinách,“ povedala Mendejra bežným tónom a všeobecné napätie sa razom rozplynulo. „Teraz sa pustíme do slov vhodných na boj zblízka. Takže, slovo musí byť presné a krátke ako výstrel z pušky. A rovnako tak aj musí znieť... Trp!“

Víla namierila strelu na trávu, ktorá vzápätí sčernela a skrútila sa, akoby zhorela.

„Strach!“ Mendejra namierila strelu na Vasilisu.

Srdce jej už aj tak bilo divoko ako splašený vrabec v klietke, takže efekt sa ľahko dostavil: doslova ju zahalila vlna stravujúcej panickej hrôzy. Mala chuť rozbehnúť sa a utekať bez obzretia. A nezastaviť sa, kým od vysilenia nespadne na zem.

„Šok!“

Časodejnícka strela už mierila na Cziu.

Dievčenská tvár v momente stuhla od napätia, ale v tej chvíli Mendejra ukázala na Búrku.

„Bolesť!“

Búrka nestihla ani vykriknúť, keď sa vílina strela vrátila späť na jej zápästie. Dievča len ohromene pokrútilo hlavou. Vasilise napadlo, že posledné dva efery museli byť najsilnejšie, keď učiteľka tak rýchlo prerušila ich účinok.

„Na koho teraz ukážem, ten bude časovať. Začíname!“

Vasilisa presvedčivo vykrikla: „Bolesť!“ a namierila svoju strelu na Cziu, ale tá sa odrazu začala smiať, akoby ju niekto štekľil. Búrke sa nedarilo vôbec nič, a tak hundrala, že niet nad poriad-

ny úder päšťou a všetky efery sú nanič. Mimochodom, ani Rimme to veľmi nevyhádzalo. Keď skríkla: „Trp!“ Búrka vždy stuhla, akoby jej niekto zastavil čas, potom sa opäť začala hýbať a všetkých presviedčala, že jej nič nie je.

„Musíš chcieť spôsobiť bolesť,“ naliehala Mendejra. „A nebojte sa jedna druhej ublížiť, aj tak sa vám to na prvý raz nepodarí... Ak má mať vaše eferové slovo útočnú silu, musíte každý deň poriadne trénovať.“

„A aké slovo sa používa na obranu?“ odrazu sa spýtala Czia. „Musím priznať, že Vasilisa ma hrozne štekli.“

Všetky sa zasmiali.

„Tá otázka je namieste,“ pochválila ju Mendejra. „Obranný efer spočíva v tom, že v duchu vyslovíte svoje krycie meno a prudko mávnete časodejníckou strelou pred sebou alebo okolo seba, kvôli úplnej ochrane.“ Víla sa elegantne zatočila okolo svojej osi. „Pamätajte si však, nikto iný nesmie poznať vaše krycie meno. Okrem vás a vašich víl kmotričiek. A musíte dúfať, že ho ani jedna nevytára.“

Mendejra uprela zamyslený pohľad na Vasilisu, usmiala sa a zomkla pery. Dievčina pochopila, že víla temných myšlienok asi vie, ako kedysi Jelena zistila jej krycie meno od Celestíny, víly svetlých činov.

„To najhoršie, čo sa vám môže stať, je, že nepriateľ zistí vaše krycie meno. Vyslovené odzadu vám môže nezvratne uškodiť. Môže to vyústiť až do vášho úplného začasovania. Rimma, môžeš nám o tom povedať viac?“

„Krycie meno je osobný numerický kód človeka,“ pohotovo odrecitovala Rimma. „Ešte pred érou mechanických hodín sa označovalo len ako časodejnícke, pretože sa v prvom rade spájalo s osobnou časodejníckou silou. Časodejnícke meno sa odpradávná chápalo ako odraz našej duše v čase. Preto nikdy nesmie me prezradiť nielen jeho význam, ale ani jeho znenie.“

„Presne tak,“ pritakala Mendejra. „Každé krycie meno je nositeľom tajného sakrálneho vzorca, ktorý určuje celkovú podstatu človeka. Poďme sa pohrať s alegóriami... Predstavte si, že vaše meno je kľúč od truhlice s tenkými krištáľovými stenami, v ktorej je zamknutá vaša duša. Keď človeka oslovíte jeho krycím menom, kľúč v zámke sa otočí, truhlica sa otvorí a duša zareaguje. Takýmto spôsobom uvoľňujete svoju silu na časodejnícke efery. Keď však krycie meno pozmeníte a vyslovíte ho odzadu, efekt bude podobný úderu kladiva do krištáľu. Preto nesmiete prezradiť svoje krycie meno ani najbližším priateľom. Nikdy neviete, ako by sa to v budúcnosti mohlo obrátiť proti vám. Meno je kľúč od vašej duše, dobre si to zapamätajte.“

Mendejra sa odmlčala a dala žiačkam chvíľu čas, aby si uvedomili jej slová. Vasilisa myslela na to, ako víla temných myšlienok trafila do čierneho. Veď Feš bol jediný – okrem otca a víl kmotričiek, samozrejme –, kto vedel jej krycie meno. A čo je najhoršie, Vasilisa to otcovi nepovedala, aby Fešovi neublížil pri vymazávaní pamäti. Lenže čo ak to zistí Astragor? Vasilisu striaslo od strachu. Kdeže, musí dúfať v opak.

„Myslím, že nadnes stačí,“ oznámila víla a premerala si dievčatá spokojným pohľadom. „Teraz si odpočinite a popoludní budeme pokračovať. Vasilisa, môžeš ešte chvíľu zostať?“

Rimma, Búrka a Czia radostne vyskočili zo svojich miest, poklonili sa, obdarili vílu s Vasilisou zvedavými pohľadmi a odišli. Len čo zmizli za ohybom cesty vedúcej k zámku, Mendejra sa obrátila k Vasilise.

„Precvičuj si bojové efery každý deň. Skúšaj si ich na neživých veciach, napríklad na drevených lavičkách v parku, máš na to moje povolenie... Môžeš skúsiť zapáliť krík alebo ešte lepšie – trénuj pri fontáne, voda skvelo odráža silu. Pri dobrom údere by sa ti mohol podariť hlboký vír. Rozumieš?“

„Áno, budem sa snažiť,“ prikývla Vasilisa a jej oči nevoľky zabľúdili k najbližšej fontáne. Nemohla sa dočkať, kedy uvidí silu svojho eferu.

„A nezabudni, že najdôležitejšie je silné slovo,“ naposledy ju poučila víla. „Najlepšie je, keď je to niečo špecifické, osobné. Niečo nezvyčajné ako napríklad šepot u Rimmy. Keď na také slovo prídeš a naučíš sa s ním pracovať, získaš skvelú zbraň do nebezpečných situácií.“

Vasilisa zamyslene prikývla.

„To znamená, že existujú aj také slová, ktorými možno... zabíť?“

„Len ak máš v ruke strelu, zlatíčko,“ uškrnula sa Mendejra. „A pamätaj si: nezabývajú slová, ale ľudia.“ Víla videla, že Vasilise nemizne z tváre zamyslený výraz, a tak pokračovala: „Každý dobre vie, že čas je nielen tvorivá a činorodá, ale aj ničivá sila. Musíš sa naučiť riadiť obe jeho stránky. Riadiť ich, ale neprikláňať sa k žiadnej z nich. My všetci – víly aj duchovia – celý život balansujeme na ostrí noža, zlatom strede medzi dvoma stranami jednej sily, a tou je čas. Urobíš krok bokom a spadneš. Preto je potrebné svoje činy udržiavať v rovnováhe.“

„A nestačí byť len dobrým človekom?“ vyhrkla Vasilisa. „Silným a zároveň dobrým?“

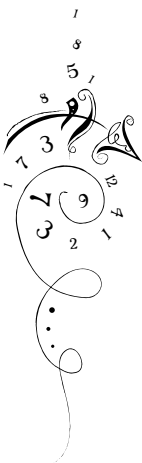
Víla temných myšlienok prižmúrila oči. Vasilisa sa vnútorne prikrčila v očakávaní výsmechu, ale víla odvetila vážnym hlasom:

„Všetci vieme, že sa k ostatným ľuďom máme správať dobre. Tak je to správne, dokonca veľmi správne!“ rozohnila sa náhle. „Vily svetlých činov sú týmto prístupom dokonca posadnuté! No spomeň si na Celestínu, ktorá sa nedokázala vzoprieť tej, ktorá z nej vymámila tvoje krycie meno. Niekedy musia dokonca aj tí najlepší z nás chytiť do ruky zbraň, keď naša rodina, priatelia a ľudia, ktorých milujeme, potrebujú ochranu. Dávni časodejo-

via vravievali: *Nauč sa riadiť čas, aby si ho mohol riadiť čo najmenej. Uč sa biť, aby si sa viac biť nemusel.* Nevie, či chápeš, čo som ti teraz povedala,“ povedala trochu ironicky, „ale aspoň o mojich slovách premýšľaj.“

Mendejra odletela na svojich obrovských čiernych krídlach a Vasilisa zostala stáť uprostred trávniku. Víla temných myšlienok sa nemusela obávať, veľmi dobre chápala, čo jej povedala. Musí byť silná, aby mohla ochrániť svojich blízkych. Postaviť sa za slabých. A zároveň dokázať zostať človekom.

Presne o desiatej večer čakala Vasilisa na čiernu kráľovnú na vrcholku zámockej Hodinovej veže. Vchod do nej bol ako zvyčajne zatvorený, ale dnes ju sprevádzal sám Hans, správca zámku.

Hore fúkal vietor, ale Vasilisa si to nevšímala. Nemohla sa dočkať, kedy sa dozvie, kam dnes večer poletia a prečo sa prípravy na cestu držia v takej tajnosti. Snežienka netrpezlivo krúžila nablízku a občas vydala krátky hrdelný výkrik, ktorým pripomenula svoju prítomnosť.

Konečne sa neďaleko ozvalo netrpezlivé fľkanie malevala a na streche pristál Jasnoočko so svojou jazdkyňou čiernou kráľovnou. Vasilisa si okamžite všimla, že vládkyňa fúrií si dnes vzala svoj najväčší závoj, ktorý jej zakrýval nielen tvár, ale aj vlasy. To v nej vzbudilo ešte väčšiu zvedavosť.

„Prepáč mi moje meškanie, zlatičko,“ povedala kráľovná. „Mám toho toľko, že si nemôžem ani na chvíľu vydýchnuť... Ale naša spoločná záležitosť nie je o nič menej dôležitá. Máš Oceľový zubok?“

„Áno, stále ho nosím so sebou.“

„Dobre, zavolaj svojho vtáčika. A letíme!“

Len čo Jasnoočko začul povel, vyletel k tmavej oblohe a nechal za sebou len sotva viditeľnú zlatistú stopu. Vasilisa rýchlo

zahvízdala a Snežienka v tom momente priletela k veži. Vyskočila lunovtáčikovi na chrbát a pevne sa pritisla k jeho striebrotobielemu zátylku. Lunovták mal zrejme od prírody súťaživú povahu, a tak sa rozhodol nedať sa poraziť v rýchlosti od nejakého malevala a vyrazil za ním rýchlosťou vetra.

Ako Vasilisa očakávala, leteli veľmi dlho. Ich cesta viedla ponad čierne vrcholky stromov nekonečného borovicového lesa, ktoré sa miestami striedali s kamenistými horskými hrebeňmi. Videla obrovské jazero v tvare podkovy, krivolaké koryto rieky, niekoľko dediniek, ktoré z tej výšky ledva rozoznala, až sa pred nimi objavili dve obrie skaly so špicatými vrcholmi. Podobali sa ako dvojčatá. Maleval čiernej kráľovnej ďalej trielil dopredu smerom k úžľabine medzi skalami. Vasilise sa do srdca vkradol neurčitý pocit, akoby mierili po časovom priechode do nejakého paralelného sveta alebo možno dokonca do bezčasia.

Netrvalo dlho a cestovateľky sa zniesli nad obyčajnú železnú bránu vedúcu do veľkého domu, jasne osvetleného guľatými lampičkami, ktoré viseli doslova všade, dokonca aj na stromoch.

Len čo zoskočili na zem, pristúpili k nim dve osoby v dlhých čiernych plášťoch. Keď sa jedna z nich otočila, aby im ukázala, kde môžu nechať malevala a lunovtáka, Vasilisa si všimla, že na chrbte má ciferník s arabskými číslicami, ale namiesto ručičiek je v strede vyobrazená jasnočervená osmička.

„To je znak gildy,“ šepla čierna kráľovná, keď si všimla jej záujem.

Obe návštevníčky odvedli k schodisku z bieleho mramoru, ktoré patrilo k domu. Na pohľad vyzeralo malé, ale len čo Vasilisa stúpila na prvý stupienok, mnohonásobne sa zväčšilo. Pozrela do diaľky a zostala stáť s otvorenými ústami: pred ňou sa tiahli tisíce a tisíce schodov.

„Keď na schody stúpi niekto cudzí, stanú sa nekonečnými,“ opäť jej vysvetlila kráľovná, keď sa postavila vedľa nej. „Skvelý spôsob, ako sa zbaviť zlodejov a všetkých nezvaných hostí, nemys-

líš? Nech sa vlečú a trápia na schodisku, kým nepadnú od vyčerpania. Vrátiť sa naspäť môžu len so súhlasom majiteľa domu.“

To už im šiel naproti starček v plášti so širokou kapucňou, ktorého zlatá farba sa trblietala vo svetle lúčov. Vasilise sa z diaľky zdalo, že je to kloker, ale čierna kráľovná ho pošepky predstavila ako Zikkura, predsedu Gildy veštcov.

„Títo horali uctievali zlato vo všetkých podobách,“ dodala. „Tuším je to jediný prírodný materiál, ktorý nepodlieha času.“

Zikkur rozpriahol ruky na pozdrav a schodisko sa ako na povel zmenšilo na pôvodnú veľkosť. Vasilisa dokonca zo zvedavosti spočítala všetky schody – bolo ich presne tridsaťtri. Zikkur ich zaviedol do domu dlhou slabou osvetlenou chodbou okolo niekoľkých rovnakých železných dverí. Čierna kráľovná a Vasilisa ho nasledovali v úctivej vzdialenosti.

„V týchto komnatách, Vasilisa, žijú veštcovia,“ povedala čierna kráľovná. „Tu zostávajú horoskopy, študujú bohatosť časových paralel, splietajú kľbká cudzích osudov... Nebyť Astariusa, ktorého si všetci vážia skoro rovnako ako samotného Pána času, naše stretnutie by sa zrejme nekonalo. Ľudia k veštcovi neprechováajú náklonnosť, lebo nielenže vedú podivuhodne presne predvídať budúcnosť, ale sú aj zviazaní sľubom hovoriť len pravdu.“

Vasilisa si pomyslela, že títo veštcovia podľa všetkého vo všeobecnosti neradi rozprávajú, ale pošepky sa spýtala:

„A načo sme tu? Aby sme zistili niečo o svojej budúcnosti?“

„Nie celkom. Obyvatelia týchto miest málokedy veštia ľuďom, a keď, tak jedine v prípade, že to sami chcú. Radšej sa ich pýtame na najbližší osud Rozoklaného zámku. No, sláva dávnym hodinám, konečne sme v Kruhovej sále.“

Vasilisa nasledovala gesto mlčanlivého Zikkura, vošla sklenenými dverami do miestnosti a vzápätí zmeravela v obdivnom nadšení.

Sála mala tvar pravidelného kruhu. Rovná podlaha mala podobu ciferníka s jasnočervenou osmičkou uprostred. Steny a strop

spolu tvorili vysokú kupolu korunovanú lustrom zo stoviek lúčok, ktoré vyzerali ako malé biele mesiace. Najväčšími zo všetkého však Vasilisu ohromili krištáľové sochy rozostavané po celom obvode sály. Každá predstavovala postavu znamenia zvieratníka a držala jednu z dvanástich číslic. Očami mimovoľne vyhľadala sochu raka, v ktorého znamení sa narodila, a v jeho krištáľových klepetách zbadala žiariacu tmavomodrú číslicu sedem.

„Poďme, zlatko,“ postrčila ju kráľovná. „Vidíš, nie sme tu prvé.“

Uprostred ciferníka vedľa jednej slučky červenej osmičky stála žena v dlhých strieborno-bielych šatách so žiarivo plavými vlasmi a s korunkou s ostrými mliečnobielymi cípami. V rukách držala asi polmetrovú priezračne bielu strelu, ktorá vyzerala ako vytesaná z ľadu.

Vasilisa sa zarazila, div nepristúpila čiernej kráľovnej šaty.

„Pokojne, moja drahá,“ pošepkala jej vládkyňa. „Ovládaj sa.“

Vasilisa nebola schopná urobiť už ani krok. Od rozrušenia nemohla chytiť dych a začali sa jej triasť ruky – biela kráľovná hľadela rovno na ňu.

Čierna vládkyňa zhodnotila jej rozpoloženie a nakoniec ju mlčky chytila za ruku a nasilu dovedla doprostred sály.

Vládkyňa víl ani brvou nepohla. Vo svetle mesačného lustra bola jej belostná tvár ako porcelánová bábika.

„Zdravím vás, vaše čierne veličenstvo,“ chladne prehovorila. A o poznanie mäkšie dodala: „Ahoj, Vasilisa. Rada ťa vidím.“

„Dobrý deň,“ chvejúcim sa hlasom odvetila dievčina. „Vy... vyzeráte nádherne.“

„Ďakujem.“ Biela kráľovná sa ledva usmiala. „A ty si... vyrástla.“

Potom obe zmĺkli. Vasilisa túžila matke povedať ešte aspoň pár slov, ale prítomnosť čiernej kráľovnej ju privádzala do rozpakov. Vládkyňa fúrií sa navyše sama zapojila do rozhovoru.

„Vidím, že si tu s celým sprievodom, moja milá. Asi sa musíš veľmi báť... Ktovie, čo nám tí pustovníci vyvešia...“

Biela kráľovná na jej pichľavú narážku nereagovala, celý čas sa pozerala na Vasilisu.

Čierna kráľovná s rovnakou iróniou pokračovala:

„Niekedy by nás vaše biele veličenstvo mohlo navštíviť a ukázať mojim zverenkyňiam zopár kúziel. Pokiaľ sa dobre pamätám, kým si nezačala vládnuť vílam, bola si celkom dobrá v časovej mágii.“

„Nemám rada tvoj zámok, matka,“ chladne odvetila biela kráľovná. „Je v ňom priveľa klokerov a málo živých bytostí.“

„Ako rýchlo ľudia zabúdajú na minulosť,“ strojene si vzdychla vládkyňa fúrií. „Veď kedysi sa ti v Čiernom zámku páčilo. Na rozdiel od Zmijulanu.“

„To bolo dávno. V minulom živote.“

„A mňa nepozveš?“ ozval sa známy spevavý hlas. „Ja by som sa rada poprechádzala po tvojich pozemkoch. Ktovie, možno budeme čoskoro príbuzné.“

Vasilisa mala čo robiť, aby sa jej tvár neskrivila odporom – blížila sa k nim Jelena Mortinová s Nortom Ohnevom po boku. Súrodenci si vymenili krátke pohrdavé pohľady, zato biela kráľovná a Jelena pozreli jedna na druhú s neskrývanou zlosťou. A Vasilise odrazu svitlo, prečo vládkyňa fúrií nosí na podobné stretnutia ten najväčší závoj.

„Chceš nám ukázať svoje chorobné fantázie, blondína?“ s kráľovským pokojom sa spýtala čierna kráľovná. „Na tvojom mieste by som sa neutápala v snoch. Norton skôr pobozká Astragora na jeho tisícročné ústa, než sa ožení s tebou, ty zmija.“

Biela kráľovná nedokázala potlačiť úsmev. Vasilisa vytreštila oči a zo všetkých síl nadula líca, aby sa nerozosmiala. Samozrejme, neprešlo to bez povšimnutia.

„Tak čo, dievčatko, veľa ťa toho babička naučila?“ jedovato sa spýtala Jelena a pozrela na Vasilisu s jasným zámerom pomstiť sa.

„Oveľa viac, než by ste ma naučili vy vo svojej škole,“ odsekla, za čo si vyslúžila súhlasné odkašľanie pod závojom.

„Veď čo aj možno naučiť dievča na nultom kruhu,“ uštipačne pokračovala Jelena. „Tým skôr, že...“

„... mala správne chodiť na dvanásty,“ láskavo za ňu dopovedala čierna kráľovná.

Jelena zmlkla a zachvela sa od zlosti. Pre Vasilisu bol zadosťučinením rýchly hrdý pohľad bielej kráľovnej.

Výmenu *lichôtok* našťastie prerušil príchod nových hostí. Do sály vošiel Jaris, bronzový kľučiar, v sprievode riaditeľa školy Mandigora.

„Poklona, vaše veličenstvá... pani riaditeľka...“ Obaja sa všetkým trom dámam uklonili.

Jaris chvíľu zaváhal, ale nakoniec kývol nielen Nortovi, ale aj Vasilise. Tá sa hneď pozrela inam. Pravda bola taká, že spočiatku jej bol bronzový kľučiar sympatický, ale teraz... Ťažko mu niekedy odpustí, že začasoval Dianu.

Jaris to pochopil a trochu sa zamračil.

V tej chvíli vošli do sály postavy v tmavých plášťoch a rozostavili sa do kruhu s číslicami. Každá teraz stála vedľa žiariacej číslice, ktorú krištáľové sochy zvierali vo svojich rukách.

Na Vasilisino radostné prekvapenie s veštcami prišla aj Diana. Najprv dôstojným krokom pristúpila k bielej kráľovnej, vystrúhala jej poklonu a povedala:

„Vaše veličenstvo, veštcí skontrolovali môj čas. Je v úplnom poriadku.“

„Výborne, moja milá. Postav sa vedľa nás.“

Diana sa ešte raz uklonila a až potom si s Vasilisou vymenili potešené úsmevy.

„Pokiaľ už nikto nepríde, znamená to, že veštcí pozvali len štyroch kľučiarov,“ usúdila čierna kráľovná. „Zaujímavé, prečo asi...“

„Možno jeden z nich zohrá v osude zámku významnú úlohu,“ hádal Mandigor a z nejakého dôvodu sa pozrel na Vasilisu.

„Alebo v ňom zomrie,“ utrúsila Jelena a aj ona sa pozrela na

Vasilisu, lenže svojimi slovami oveľa väčšmi vydesila svojho chránenca Norta.

Zikkur v zlatom plášti sa postavil doprostred sály, čo bol signál pre ostatných: všetci, čo stáli v kruhoch, pokľakli, sklonili hlavy a rozťahli ruky do strán.

„Len výnimočne veštíme ľuďom ich budúcnosť.“ Jeho hlas sa niesol po sále s dunivou ozvenou. „Ale rešpektujeme prosbu podeliť sa o naše poznatky o starých stavbách... Potrebujeme však vec, ktorá kedysi patrila do Rozoklaného zámku. Čím bude staršia, tým lepšie.“

„Vasilisa,“ ozvala sa čierna kráľovná, „ukáž im Oceľový zúbok.“

Dievčina okamžite vytiahla dýku a s miernymi obavami ju podala predsedovi gildy.

Ten však nečakane pokrútil šedivou hlavou. „Nech sa sama majiteľka čierneho kľúča postaví do dvojitého kruhu.“ A ukázal na červenú osmičku.

„Bež, Vasilisa,“ vyzvala ju čierna kráľovná a biela súhlasne prikývla.

„Oproti nech sa postaví rubínový kľučiar,“ pokračoval Zikkur, a len čo sa tak stalo, dodal: „A teraz, prosím, spojte svoje ruky pevným vzájomným stiskom.“

Vasilise napadlo, že by radšej bojovala s tisíckou trojzubcov, než podala ruku bratovi. A súdiac podľa Nortovho štítivého výrazu, brat si myslel niečo podobné.

Zikkur čakal s absolútne pokojným výrazom, ako sa na veštca patrí, a tak súrodenci poslúchli.

Nortova dľaň bola príšerne spotená. Vasilisa sa snažila nevšímať si, s akou nenávisťou na ňu brat hľadá, a sústredila sa na to, čo hovoril Zikkur. Požiadal Dianu a Jarisa, aby urobili to isté, a tak zo spojených rúk vznikol kríž. Vasilisa videla, že Diana musela pozbierať všetku svoju dobrú vôľu, aby dokázala Jarisovi podať ruku. On sa tváril ľahostajne.

„Vytvárame križovatku silných emócií, ktorá je potrebná na zhotovenie časového poľa,“ pokračoval Zikkur. „Naši veštcí teraz preskúmajú všetky časové paralely a každý vyriekne svoju veštbu. Po krátkej porade vám oznámime výsledok v takej forme, ktorá neškodí budúcnosti, ale urýchli správny tok času. A teraz začneme.“

V sále zhaslo svetlo. Nortovi sa prudko roztriasla ruka, pevne stisla sestrinu dľaň a vzápätí ochabla. Vasilisa si opatrne uvoľnila dľaň z jeho zovretia a lusknutím prstov zapálila plamienok. Pred jej očami sa vynorili postavy Diany, Jarisa a Norta zastavených v čase. Pohľad na nich bol dosť desivý.

Teraz čas každého z nás pravdepodobne plynie inak, usúdila Vasilisa. *Alebo sa všetkým zastavil.* Predstavila si, že aj Diana ju teraz vidí ako voskovú bábiku, a vnútri sa zachvela.

Na počudovanie všetci ostatní zo sály zmizli. Nebol tu ani Zikkur, ani jeho veštcí, ani kráľovné či Mandigor s Jelenou.

Odrazu Vasilisa kútikom oka zahliadla nejaký pohyb. Zboku sa k nej blížila žena v dlhých strieborných šatách podobných indickému sárí. Neznáma bola na prvý pohľad veľmi stará, jej chudú tvár zbrázdenu hlbokými vráskami lemovali šedivé strapaté vlasy zapletené do dvoch vrkočov. Oči pod hustým bielym obočím mala zatvorené.

„To ja som zastavila čas,“ ozvala sa jasným silným hlasom, ktorý vôbec nekorešpondoval s jej vetchým vzhľadom. „Ale neboj sa, nikto si nič nevšimne.“

„Kto ste?“ s istými obavami sa spýtala Vasilisa.

Žena sa usmiala, ale oči neotvorila.

„Tu ma volajú slepá Agáta. Žijem ďaleko v horách, kde som kedysi prvý raz uvidela hviezdy. Dňom aj nocou počúvam oblohu... Šepká mi osudy ľudí. Minulosť aj budúcnosť. Tvoje kľbko by sa mohlo zaujímavo vyvinúť. Rada sa pohybuješ na tenkej hrane? To je dobre... Nikdy sa však nenakláňaj cez zábradlie.“

Vasilisu zaliala vlna hrôzy, až sa jej z toho zakrútila hlava a po